

BOG KAŽE, ALI JA MISLIM

**DA LI SE BOŽJA REČ POVUKLA
U ODNOSU NA NAŠE MIŠLJENJE?**

MORIS VENDEN

Naslov originala:

God Says, But I Think

Autor: *Morris L. Venden*

SADRŽAJ

1. BOG KAŽE, ALI JA MISLIM.....	3
2. LJUDI KOJI SE OSLANJAJU NA LJUDE.....	10
3. PROTEST PROTESTANTIMA.....	16
4. ISUS I PROROCI.....	22
5. DIVNI SAVETNIK.....	28
6. DUHOVNA ŠIZOFRENIJA.....	33
7. ŽENA NA STUDENCU – 1. DEO.....	39
8. ŽENA NA STUDENCU – 2. DEO.....	44
9. KOMPLEKS SKAKAVACA.....	50

SKRAĆENICE DELA ELEN VAJT I ČASOPISA KOJI SU KORIŠĆENI U OVOJ KNJIZI

AA	(The Acts of Apostles) – Dela apostola
CT	(Counsels to Teachers, Parents, and Students) – Saveti učiteljima, roditeljima i učenicima
IBC	(The seventh-day Adventist Bible Commentary, vol. 1) – Adventistički biblijski komentar, tom 1 (2-7BC – tomovi 2-7)
PP	(Patriarchs and Prophets) – Patrijarsi i proroci
PK	(Prophets and Kings) – Proroci i carevi
GC	(The Great Controversy Between Christ and Satan) – Velika borba
GW	(Gospel Workers) – Evanđeoski radnici
ISM	(Selected Messages, book 1) – Odabrane poruke, knjiga 1 (2SM za knjigu 2...)
IT	(Testemonies for the Church, vol. 1) – Svedočanstva za Crkvu, knjiga 1 (2-9T – knjige 2-9)
MB	(Thoughts From the Mount of Blessing) – Misli sa Gore blagoslova
TM	(Testemonies to Minister and Gospel Workers) – Svedočanstva za propovednike i evanđeoske radnike
MH	(The Ministry of Healing) – Služba isceljenja
R&H	(Review and Herald) – Pregled i glasnik

1. BOG KAŽE, ALI JA MISLIM

Možda ste čuli za propovednika koji je putovao u velegrad da podigne svoj glas protiv bezakonja koja se u njemu čine. Vozio se najširim autoputem do najvećeg mosta i prešao preko njega. Kad je obavio svoj zadatak, odlučio je da se vrati drugim putem. Prešavši brda na kraju grada i spustivši se ulicama do reke prešao je preko drugog mosta, jer mu je bilo naloženo da se mora vratiti drugim putem od onog kojim je došao.

Nije smeo da se zaustavlja nigde na putu da bi se okrepio, ali je ipak svratio da nešto pojede, jer ga je mučila glad. Pre nego što je stigao da poruči hranu, prišao mu je propovednik iz tog okruga i obratio mu se govoreći: „Nisi li ti propovednik koji je danas otvoreno osuđivao bezakonja koja se čine ovde u velegradu?“

„Da, ja sam taj.“

„Pa, pođi sa mnom mojoj kući“, predložio mu je. „I ja sam propovednik. Dobićeš večeru i neko osveženje.“

Propovednik je odgovorio da ne može da ide, ali je kolega toliko navaljivao da je na kraju pristao.

Međutim, bolje bi bilo da je odbio. Posle večere, okružni propovednik povezao je gosta svojim automobilom njegovoj kući. Na autoputu je došlo do strašnog sudara i oba propovednika su sahranjena na istom groblju jedan pored drugog.

Svaka sličnost ove priče sa onom koja je zabeležena u 1. Carevima, u 13. poglavlju, možda je samo slučajna. Međutim, ipak bih želeo da vas podsetim na tu staru priču, jer nas ona poziva da se u pitanjima religije oslanjamo jedino na Boga, na svoje proučavanje i na molitvu. Ona nas uči da se ne uzdamo ni u koga drugoga, čak ni u nekoga koji se izdaje za „čoveka Božjeg“.

Solomun je umro i Rovoam je preuzeo presto. U trenutku velike krize dobio je rđav savet zato što se obratio pogrešnim ljudima. Došlo je do pobune. Deset plemena se otcepilo od carstva i postavilo Jerovoama za svog cara. Tako su Rovoamu ostala samo dva plemena od nekadašnjih dvanaest.

Jerovoam je bio oficir u vreme Solomunove vladavine, ali je morao da beži u Egipat. Dok je tamo boravio, upoznao je bogove i običaje Egipćana. Kasnije, kao car Severnog carstva, pobojao se da će njegovi podanici i dalje putovati u Jerusalim da se poklone Bogu. Pobojao se da će njihova srca biti privučena onome koji je vladao Judinim carstvom. Proglasio je zato nove praznike, nove datume i nova mesta za službu Bogu. Jedno od njih je bilo u Danu, a drugo u Vetilju. Nije postavio sveštenike koje je Bog odredio. Umesto toga birao ih je i iz najnižih slojeva. Čak je i sebe proglasio sveštenikom.

Jednoga dana Jerovoam je stajao kraj oltara u Vetilju, spremajući se da prinese žrtvu, kada ga je neki glas zaustavio. Tekst u 1. Carevima, u 13. poglavlju, opisuje šta se dogodilo.

„A gle, čovek Božji dođe iz zemlje Judine s rečju Gospodnjom u Vetilj, kad Jerovoam stajaše kod oltara da kadi. I povika put oltara rečju Gospodnjom govoreći: oltare! oltare! ovako veli Gospod: evo, rodiće se sin domu Davidovu po imenu Josija, koji će na tebi klati sveštenike visina, koji kade na tebi i ljudske će kosti spaliti na tebi.“ (1. Carevima 13,1.2)

Ovo proročanstvo je bilo objavljeno 300 godina pre nego što se ispunilo! Iako neki kažu da proročanstvo i njegovo ispunjenje podležu promeni i slučajnoj podudarnosti, prilično je to teško

prihvatiti kad postoji neko tako detaljno proročanstvo kao što je ovo, koje sadrži i ime čoveka i šta će on tačno učiniti. Jedno je reći: „Padaće kiša u neko doba tristote godine.“ A sasvim je drugo dati pojedinosti kao u ovom slučaju.

Treći stih kaže:

„I učini znak istoga dana govoreći: ovo je znak da je Gospod to rekao: eto, oltar će se raspasti i prosuće se pepeo što je na njemu. A kad car Jerovoam ču reči čoveka Božjega koje vikaše oltaru vetiljskom, pruži ruku svoju s oltara govoreći: držite ga! Ali usahnu mu ruka koju pruži na nj i ne mogaše je povratiti k sebi. A oltar se raspade i prosu se pepeo s oltara po znaku koji učini čovek Božji rečju Gospodnjom.“

Moraćete priznati da je bilo prilično uzbudljivo stajati u mnoštvu tog dana. Kako biste se vi osećali da ste se našli tamo dok su se zbivali tako čudni događaji?

Šesti stih počinje da opisuje cara koji se prividno kaje: „Tada car reče čoveku Božjemu: pripadni ka Gospodu Bogu svojemu i pomoli se za me da mi se povrati ruka.“ I vi biste se „pokajali“ da ste se našli u tako neprijatnom položaju, zar ne? Trebalo je da se moli za novo srce, a ne za novu ruku. „I čovek se Božji pomoli Gospodu i povrati se caru ruka i posta kao što je bila.“

Sada je car postao veoma ljubazan: „I reče car čoveku Božjemu: hodi sa mnom kući mojoj, i potkrepi se, i daću ti dar. Ali čovek Božji reče caru: da mi daš po kuće svoje, ne bih išao s tobom, niti bih jeo hleba ni vode pio u ovom mestu.“ (1. Carevima 13,7.8) Očigledno je da je car, čije je srce i dalje ostalo isto, želeo da mu čovek Božji oprostí dotadašnje nepoštene postupke. Ako bi pred očima naroda čovek Božji prihvatio carev poziv na večeru, izgledalo bi kao da je car povratio ugled, iako nije bilo tako. Čovek Božji je objasnio zašto ne može da prihvati carevo gostoprimstvo: „Jer mi je tako zapovedio svojom rečju Gospod govoreći: ne jedi hleba ni pij vode, niti se vraćaj istim putem kojim otideš. I otide drugim putem, a ne vrati se onim kojim beše došao u Vetilj“ (1. Carevima 13,9). U jedanaestom stihu zaplet je na vrhuncu:

„A u Vetilju življaše jedan stari prorok, kojemu dođe sin njegov i pripovedi sve što učini prorok Božji onaj dan u Vetilju, i reči koje reče caru pripovediš sinovi toga proroka ocu svojemu. A otac im reče: kojim je putem otišao? I pokazaše sinovi put kojim otide čovek Božji koji beše došao iz zemlje Judine. I on reče sinovima svojim: osamarite mi magarca. I osamariše mu magarca, te usede na nj. I pođe za čovekom Božjim, i nađe ga, a on sedi pod hrastom.“ (1. Carevima 13,11-14)

Da nije možda sedeo tamo razmišljajući o nagradi koju je propustio?

„Pa mu reče: jesi li ti čovek Božji što dođe iz zemlje Judine? On mu odgovori: ja sam. A on mu reče: hodi sa mnom mojoj kući da jedeš hleba. Ali on odgovori: ne mogu se vratiti s tobom ni ići s tobom; niti ću jesti hleba ni piti vode s tobom u ovom mestu. Jer mi je rečeno rečju Gospodnjom: ne jedi hleba ni pij vode onde, niti se vraćaj putem kojim otideš. A on mu reče: i ja sam prorok kao ti i anđeo Gospodnji reče mi rečju Gospodnjom govoreći: vrati ga sa sobom u svoju kuću neka jede hleba i pije vode. Ali mu sлага. I vrati se s njime, te jede hleba u njegovoj kući i pi vode.“ (1. Carevima 13,14-19)

Ovde se vidi u čemu je suština pogreške Božjeg čoveka. Čak i pobožni ljudi, proroci, ponekad su dozvoljavali sebi da se oslanjaju na ljude. Za nas, koji živimo u dvadesetom veku, bilo bi razumno da je anđeo, koji je poslao prvog proroka u Vetilj, sam rekao čoveku Božjem da je plan izmenjen, zar ne?

Jednom me je jedna žena telefonom pozvala da s njome pođem na Aljasku. Rekla je da joj je Gospod otkrio da tamo ima zlatnog grumenja. Ništa drugo ne treba učiniti nego uzeti metlu, razgrnuti sneg i pokupiti zlato. Tvrdila je da bi to bila velika pomoć Gospodnjem delu. Sve joj je to, navodno, bilo otkriveno u snu.

Ja sam joj odgovorio: „Kada Gospod to otkrije i meni, ići ću.“ Rekao sam to na osnovu priče o kojoj smo upravo govorili. Ne prihvatajte ono što vam neko drugi govori, iako u svoju priču uključuje i Gospoda. Dvadeseti stih kaže:

„A kada seđahu za stolom, dođe reč Gospodnja proroku koji ga beše vratio; i povika na čoveka Božjega koji beše došao iz zemlje Judine, i reče: ovako veli Gospod: što nisi poslušao reči Gospodnje, i nisi držao zapovesti koju ti je zapovedio Gospod Bog tvoj, nego si se vratio i jeo hleba i pio vode na mestu za koje ti je rekao: ne jedi hleba ni pij vode; zato neće tvoje telo doći u grob tvojih otaca.“ (1. Carevima 13,20-22)

U to vreme ljudima je bilo veoma važno da budu sahranjeni u porodičnoj grobnici. Zato je ovo proročanstvo bilo teška pretnja.

„I pošto se prorok kojega beše vratio najede hleba i pošto se napi, osamari mu magarca. A kad otide, udesi ga lav na putu i zakla ga. I telo njegovo ležaše na putu i magarac stajaše kod njega; i lav stajaše kod tela. I gle, ljudi prolazeći videše telo gde leži na putu i lava gde stoji kod tela, i došavši javiše u gradu u kojem življaše stari prorok. A kad to ču prorok koji ga beše vratio s puta, reče: ono je čovek Božji, koji ne poslušao reči Gospodnje, zato ga dade Gospod lavu da ga rastrgne i usmrti po reči Gospodnjoj koju mu reče. I reče sinovima svojim govoreći: osamarite mi magarca. I osamariše. I otišav nađe telo gde leži na putu i magarca i lava gde stoje kod tela: lav ne beše izjeo telo ni magarca rastrgao. Tada prorok podiže telo čoveka Božjega i metnuv ga na magarca odnese ga natrag i dođe u grad stari prorok da ga ožali i pogrebe. I metnu telo u svoj grob i plakahu nad njim govoreći: jaoh brate! A pošto ga pogrebe, reče sinovima svojim govoreći: kad umrem, pogrebite me u grobu u kojemu je pogreben čovek Božji, pokraj kostiju njegovih metnite kosti moje. Jer će se zacelo zbiti što je oglasio po reči Gospodnjoj za oltar vetiljski i za sve kuće visina koje su po gradovima samarijskim.“ (1. Carevima 13,23-32)

I tako se zbilo. Razmotrimo tragičnost ovih događaja. U Edemskom vrtu vidimo dvoje ljudi kojima je Gospod nešto kazao. Oni su znali šta je Bog rekao, ali su smatrali da će njihov put ipak biti ispravan. „Bog je rekao, ali mi mislimo da ćemo to poslušati na svoj način.“

Vidimo zlatno tele u pustinji. Kratko vreme pre toga narod je čuo opomenu protiv idolopoklonstva iz usta samoga Boga. Ipak, narod je rekao: „Mi znamo šta je Bog zapovedio, ali mislimo da se obožavanje teleta tome ne suproti.“

Vidimo Ananiju i Salfiru koji su znali za zapovest da ne svedoče lažno, ali su mislili da im Bog neće zameriti ako slažu apostole. Vidimo Uzu kome je, kao i drugima, rečeno da ne stavlja ruke na kovčeg. **Međutim, on je mislio: „Nije ta zapovest tako stroga.“**

Vidimo i dečaka koji korača za sejačicom po vrelom letnjem danu, a kome je obećano da će moći da ide na plivanje pošto poseje svo bundevino semenje. Bilo mu je rečeno da na svaka dva koraka stavlja po tri semenke. Ali, umesto po tri semenke, on ih je stavlja po punu šaku, samo da bi što pre završio setvu. Zaboravio je na zakon setve i žetve. Mislio je: „Biće sve u redu.“ Kasnije, kad je shvatio šta je učinio, molio se Gospodu da uništi suvišne semenke. Ali zakon prirode nastavio je da deluje.

Vidimo sportistu koji se bavi sportom opasnim po život. On želi da prkosi sili teže. Zna za zakon gravitacije, ali misli da će uspeti da ga izigra, da mu se ništa opasno neće dogoditi.

Vidimo i proroka koji se vraća iz Vetilja. On zna šta je Bog rekao, ali misli... Prorok je učinio dve greške: prvo, oslonio se na svoju mudrost i drugo, oslonio se na drugog čoveka.

Želeo bih da izvučete pouku iz ove tragične priče.

Prva je da i čovek Božji može da posrne. Neki kažu da čovek Božji može i da padne. Da li je pao ili je samo posrnuo? Zависи od toga kako čitate biblijski tekst. Postoje dva načina za čitanje biblijskog teksta. Njenim rečima možete prići potpuno intelektualno, čak i pseudointelektualno. „Teškoće u razumevanju Biblije nikada se ne mogu savladati na isti način kao teškoće na koje nailazimo u toku rešavanja filozofskih problema... Razumevanje biblijskih istina ne zavisi toliko od intelektualne moći onoga koji proučava koliko od iskrenosti namera i ozbiljne želje za pravednošću.“ (Velika borba, str. 484, 486)

Kada bih ovoj priči pristupao intelektualno, filozofski, ja bih rekao: Kako to da jadnog čoveka Božjeg koji je posrnuo zato što je bio žedan, pojede lav na putu prema kući, a da Jerovoam, koji je zaslužio da ga sretne deset lavova, prođe bez kazne? Da li je to pošteno pitanje? Intelektualno, čini se da jeste. Jerovoam je bio car deset plemena izrailjskih. Ruka mu se osušila i sve što je trebalo da učini bilo je da jednostavno zamoli i ruka je ponovo bila zdrava. A čoveka Božjeg je rastrgnuo lav, neopozivo i nepopravljivo. Zar je to pošteno!

Ako ovom problemu pristupimo čisto intelektualno, morao bih da kažem: upravo to sam i tražio dobar razlog da odbacim Bibliju i Boga i veru i Crkvu i religiju. Da sve zaboravim i postanem cinik i skeptik.

Kako da razrešimo ovu zagonetku? Evo kako ja to činim. Odavno sam prihvatio činjenicu da je Bog pošten i pravedan, da je to oduvek bio i da će uvek biti. Da li vam ovo tvrđenje zvuči naivno? Ili ste i vi došli do istog zaključka?

Ako sam već razrešio ovu dilemu, onda ovoj priči mogu da pristupim znajući da je Bog ljubav, da me voli i da je voleo i svoje sluge u prošlosti. **Treba da se pitam: da li tražim razloge da sumnjam u Bibliju ili želim da pronađem istinu koju Bog želi da mi otkrije preko ove priče?**

Onaj koji sumnja mogao bi da kaže: „Iako je prorok bio čovek Božji, Bog je samo čekao priliku da ga ubije.“

Tako su mislili i neka deca na kampovanju za mlade. Skakala su na trambulini pre zalaska Sunca u Subotu, pa se jedna devojčica okliznula i slomila nogu. Na putu prema bolnici, neki kamperi su zaključili: „Da nismo skakali na trambulini pre zalaska Sunca u Subotu, Bog joj ne bi slomio nogu!“ Drugim rečima, Bog jedva čeka da nekome slomi nogu!

Želeo bih da citiram jedan tekst iz knjige „Misli sa Gore blagoslova“:

„Opasno je za nas da zastajemo razmišljajući o tome kakve ćemo prednosti steći ako prihvatimo sotonine predloge. Greh donosi sramotu i propast svakoj duši koja mu popušta; ali, ima nešto u njegovoj prirodi što zaslepljuje i vara i tako nas primamljuje lažnim prikazivanjem. Ako se usudimo da stupimo na sotonino tlo, nije nam obećana zaštita od njegove sile.“ (Misli 148)

Ne verujem da je Bog ubio proroka. Verujem da je On prihvatio jedinu alternativu koja Mu je stajala na raspolaganju. Kad je prorok odlučio da Mu bude neposlušan, Bog je morao da dozvoli sotoni da čini s njime ono što želi. **Ja verujem da ga je sotona ubio.** Biblija kaže da je to učinio lav. Ko je taj što ide ričući kao lav i tražeći koga da proždere? (Vidi 1. Petrova 5,8) Da sam bio na mestu sotone i ja bih rekao: „Vidi ove klince koji skaču pre zalaska Sunca! Ako nekome od njih budem polomio nogu, oni će za to okriviti Boga. A pošto želim da ljudi za sve okrivljuju Boga, srećan sam što mi se za to pružila prilika.“

Verujem da je sotona bio odgovoran za smrt čoveka Božjega. Bog nas ne štiti bez našeg pristanka. Ako odlučimo da se odvojimo od Njega, mi gubimo Njegovu zaštitu, ne zato što **On** to želi, već zato što **mi** to želimo.

To nas dovodi do drugog pitanja. Da li to znači da je čovek Božji izgubljen za večnost? Da li je ova neposlušnost zauvek zapečatila njegovu večnu sudbinu?

U prvi mah, većina od nas bi odgovorila: „O da, dobio je što je zaslužio. Nema nikakvih izgleda da bude spasen.“ Ovo mišljenje je zasnovano na staroj ideji da ako posrnete ili pogrešite i umrete pre nego što ste imali priliku da priznate svoj greh, bićete izgubljeni zauvek. Nisam baš siguran da se ta ocena može primeniti na slučaj čoveka Božjega. Nije mi poznat nijedan biblijski tekst koji kaže da je on zauvek izgubljen, niti da je spasen zauvek. Ali znam da knjiga „Put Hristu“ kaže da našu večnu sudbinu ne određuju povremena dela ili nedela, već smer u kome se naš život kreće (Vidi „Put Hristu“, 47, 48).

Takođe znam da je Mojsije bio čovek Božji. Posrnuo je i izgubio pravo da uđe u Obećanu zemlju. Zašto? Zato što je ozbiljan prestup da neko ko je Božji predstavnik pruži loš primer i da ima rđav uticaj dok prenosi poruku od Boga. Ali Mojsije je, ako sam dobro shvatio, upravo sada na Nebu. Nemam nameru da i ovog drugog čoveka Božjega proglašavam stanovnikom Neba, ali ne želim, na osnovu onoga što znam o Bogu, da tvrdim da je izgubljen za večnost.

Druga činjenica koju otkrivamo u ovoj priči je da Bog ponekad govori i preko lažova. To je zanimljiva pojava, zar ne? Ali istinita. Bog govori preko onoga koga On izabere. Isus je rekao da bi kamenje progovorilo i pevalo hvale Bogu da to nisu učinila deca i svi ostali onoga dana kada je On trijumfalno ušao u Jerusalim (Vidi Jevanđelje po Luki 19,40!). Bog je čak progovorio preko magarice. Zato nemojmo misliti da On ne može da pošalje i neku poruku preko lažova, iako to izgleda prilično neobično.

Zatim dolazimo do glavne činjenice u ovoj priči: onaj koji je prevaren proglašen je odgovornim što je prevaren. Jednom sam slušao nekog evanđelistu koji je postavio pitanje: „Ako čoveka prevari lažni prorok, hoće li Bog lažnog proroka proglasiti odgovornim i dozvoliti prevarenome da prođe bez kazne?“ Odgovor je, naravno, bio ne. Svako odgovara za svoja dela! I prevareni je odgovoran.

Neko će reći: „Znam biblijskog učitelja koji širi lažne nauke i zato će mnogi izgubiti spasenje.“ Ja u to ne verujem. Svi koji se izgube biće izgubljeni zato što su to sami odlučili. To će biti njihova lična greška. Mi sami odlučujemo hoćemo li biti prevareni.

Dozvolite mi da navedem jedan citat iz knjige „Velika borba“: „Božji Duh se obilno izliva da osposobi svakog čoveka da se koristi sredstvima spasenja... Ljudi gube spasenje, jer tvrdoglavo odbijaju dar života.“ (GC 262) „Ali“, reći ćemo mi, „jednoga dana će ljudi na Božjem sudu reći: Ja sam izgubljen, jer si ti znao istinu, a nisi mi je objavio.“

Da, to se može dogoditi. Ali njihovo dokazivanje neće imati nikakve vrednosti! Oni će i dalje biti izgubljeni! **Na osnovu ove priče sami možete zaključiti da će ljudi biti izgubljeni zato što su sami tako odlučili. Ljudi bivaju prevareni zato što su sami odlučili da budu prevareni.**

Međutim, mi smo čuli da će doći dan kada će ljudi iznenada shvatiti da su bili prevareni. Tada će se okrenuti protiv svojih propovednika, svojih učitelja i svojih vođa i rastrgnuti ih.

Da, ali to neće rešiti njihov problem, već će zadovoljiti samo njihov osvetnički bes. **Ljudi bivaju prevareni zato što ne istražuju i ne proučavaju dovoljno, pa nisu u stanju da sami donesu zaključke.**

Evo jedne priče koja raspravlja o ideji da se ljudi spasavaju ili propadaju zbog našeg uticaja i da smo, prema tome, mi odgovorni za njih.

Krenuli ste peške iz stana prema svojoj školi. Dok idete, neko vas kolima sustiže i pita: „Kuda idete?“

Vi kažete: „Idem u školu.“

„I ja idem tamo!“, uzvikuje vaš novi prijatelj. „Uđite u kola, pa ću vas odvesti.“ Ulazite u njegova kola i stižete ranije nego što biste inače stigli. Vaš prijatelj vam je uštedeo mnogo napora i doprineo je da stignete na cilj. **Ali, vi biste tamo ionako stigli!**

Još jednom ista priča, ali sa malom razlikom. Sada ste krenuli peške iz stana prema susednom gradu. Dok hodate, neko prolazi i pita: „Kuda idete?“ Vi kažete: „Idem u susedno mesto!“

„I ja idem tamo!“, uzvikuje vaš novi prijatelj. „Uđite u kola, pa ću vas odvesti!“ Ulazite u njegova kola i stižete mnogo ranije nego što biste inače stigli. Vaš prijatelj vam je uštedeo mnogo napora i vremena i doprineo da ranije stignete na cilj. Međutim, vi ste ionako nameravali da stignete upravo u to mesto!

Događalo se da mi teolozi priđu i kažu: „Imamo primedbu na tvoju priču. Pretpostavimo da ste išli prema susednom mestu, a mislili da idete prema svojoj školi.“

Citat koji smo upravo pročitali odgovara na ovo: „Božji Duh se obilno izliva da osposobi svakog čoveka da se koristi sredstvima spasenja... Ljudi gube spasenje, jer tvrdoglavo odbijaju dar života.“ (isto)

Sledeći prigovor je ovaj: pretpostavimo da hodate prema svojoj školi, a neko vam prilazi i kaže: „Zašto ne idete u susedni grad?“ To je upravo ono o čemu govori ova priča, zar ne? Taj prijatelj vas je prevario da krenete u susedni grad umesto u školu, jer vas je ubedio da je za vas korisnije da idete u susedni grad. Ali, vi ste ipak odgovorni za svoj postupak, jer tako kaže naša priča u Bibliji.

Šta to ja hoću da kažem? Da je Bog odredio da je svako sebi papa i da je svako odgovoran da istražuje, kopa, moli se i proučava za sebe? Niko ne može da istražuje i moli se i proučava i kopa za drugoga. To je nemoguće kao što je nemoguće da za drugoga jedemo ili spavamo.

Priča se da je neki čovek stalno bio zabrinut. Toliko se brinuo da su njegovi prijatelji počeli da se brinu zbog njegove zabrinutosti. Onda ga je jednoga dana jedan od njegovih prijatelja sreo na ulici i otkrio da je čovek prestao da se brine.

„Šta se dogodilo?“ – upitao ga je prijatelj.

„Prestao sam da se brinem!“ odgovorio je čovek.

„Kako si to uspeo?“ – začudio se prijatelj.

„Unajmio sam nekoga da se brine umesto mene.“

„Koliko ga plaćaš?“

„Plaćam ga hiljadu dolara mesečno.“

„Kako možeš to sebi da priuštiš?“

„Ne mogu“, rekao je čovek koji se nekada brinuo. „To je prvi problem koji on treba da reši.“

Kad sam čuo ovu priču, pomislio sam da se radi o dobroj šali. Priča je smešna zato što je apsurdna. Ali, kada isti problem prebacimo na područje religije mislimo da nije. Iako to ne kažemo otvoreno, često nam je lakše da se oslonimo na nekoga drugoga da proučava umesto nas (da jede umesto nas) i da se moli umesto nas (da diše umesto nas). I ne smatramo da je to čudno ili smešno! Mislimo da je to u redu, da je normalno. Smatramo da je to prihvatljivo. A ipak je to isto tako apsurdno, kao kada bismo prepustili nekome drugome da se brine umesto nas.

Moguće je da smatramo kako smo tako obdareni, tako obrazovani, tako mudri, da se naše mišljenje mora uzeti u obzir kad se raspravlja o istini. Ali, naše mišljenje uopšte nije važno kad je u pitanju istina. Bog je otkrio svoju istinu i mi svi moramo da je pronađemo i prihvatimo i upoznamo, svako ponaosob. Da li se slažete? Ili ćete nastaviti da procenjujete istinu na osnovu mišljenja nekog drugog čoveka – nekoga čiji vam karakter izgleda najprivlačniji ili nekog koji najbrže i najubedljivije govori?

Povučena je jasna granica između onih koji se oslanjaju na ljudski autoritet i onih koji ne prihvataju nikakav autoritet osim autoriteta Božje reči; koji je istražuju, razmatraju i proučavaju za sebe. Bog kaže, ali ja mislim!

Bog kaže, ali čovek misli. Bog kaže, ali neko drugi misli. Da li ste čuli šta on misli, šta oni misle? Ono što oni misle ne znači ništa!

A ovo se odnosi i na druga područja ponašanja. Neko može da kaže: „Znam da je Bog rekao: ‘Hodite k meni svi koji ste umorni i natovareni, i ja ću vas odmoriti!’ (Matej 11,28) Ali, ja ne mogu da dođem k Njemu zato što sam suviše loš. Moraću da promenim svoj život da bih došao k Njemu. Ali, ako budem morao da promenim svoj život da bih došao k Njemu, nikada neću stići.“

Tako je! Kada Isus kaže: „Hodite k meni svi koji ste umorni i natovareni“, nemojte dodavati ono što vi mislite. Njegov poziv još važi. Zar ne?

Neko će reći: „Znam da Isaija kaže: ‘Ako gresi vaši budu kao skerlet, postaće beli kao sneg.’ (Isaija 1,18) Ali, moji gresi su suviše skerletni! Ja nemam nikakve šanse. Znam šta je Bog rekao, ali mislim da se to ne odnosi na mene.“

Nije važno šta vi mislite. Bog je rekao i to je važno! Niste li mu zahvalni na tome? Isus je rekao: „I kad ja budem podignut od zemlje, sve ću privući k sebi.“ (Jovan 12,32)

A oni kažu: „Kako bi moglo da bude da svuda na ovom svetu, gde god se podigne krst Hristov, svi ljudi budu privučeni, bilo da su ga prihvatili ili ne?“

Isus je jasno rekao da Sveti Duh deluje **na** svako srce.

Ali vi kažete: „Nije tako sa mnom! Mene je zaobišao! Ja mislim...“

Ne, nemojte se oslanjati na ono što vi **mislite!** Imajte na umu da vam je Isus uputio poziv preko svoga Duha. To je ono što On kaže.

Prema tome, ja vas pozivam da se oslonite na Boga. Verujte onome što On kaže i znajte da će On učiniti ono što je najbolje za vas. I ne zaboravite da Mu zahvalite što vas je vodio i usmeravao u životu do ovog trenutka. Ako Ga zamolite, On će vas voditi uvek.

2. LJUDI KOJI SE OSLANJAJU NA LJUDE

Neki moj prijatelj posetio je jednoga dana svog prijatelja. Zatekao ga je kako u svojoj radionici udara velikim čekićem. Moj prijatelj, odlučivši da bude malo pustolovan, stavio je palac na radni sto i rekao: „Udari me po palcu!“ Čovek sa čekićem je mislio da se prijatelj šali i da će povući palac, a čovek sa palcem na stolu je mislio da ga prijatelj neće udariti. Nesporazum je bio potpun i moj prijatelj je otišao lekaru sa palcem koji je ličio na nedopečeni hamburger. Ispričao sam ovu priču jednom prilikom i neko je rekao da je istu šalu isprobao na svom skupocenom satu i postigao isti rezultat. Umesto sata u ruci mu je ostala tanka pločica.

Ljudi koji se oslanjaju na ljude mogu se suočiti s velikim problemima. U stvari, želeo bih da se pozabavimo ovim pitanjem, **zato što mi se čini da moramo promisliti o tome na čijem autoritetu temeljimo ono što verujemo i što činimo. Da li se u svojim verovanjima oslanjamo na ljude? Da li nam neke vođe ili harizmatični tipovi koji znaju kako da utiču na mase određuju šta da činimo? Pod čijim uticajem mislite ono što mislite? Na temelju čega odlučujete kako ćete postupati?**

U Hristovo vreme oko ovih pitanja vodila se žučna rasprava. U to doba je bilo uobičajeno da se pita: „Ko je to rekao?“ „Koji ugledni starešina je to prihvatio?“

Jevrejske uhode su bile na zadatku. Pokušale su da uhvate Isusa u zamku. Vođe koje su ih poslale bile su razočarane kada su se uhode vratile bez Njega. „Dođoše pak sluge glavarima sveštениčkim i farisejima i oni im rekoše: zašto ga ne dovedoste? A sluge odgovoriše: nikada čovek nije tako govorio kao ovaj čovek. Tada im odgovoriše fariseji: zar se i vi prevariste? Verova li ga ko od knezova ili fariseja?“ (Jovan 7,45-48)

Očigledno je da je ova bolest mučila Crkvu dugo, dugo vremena! A ta bolest nije počela u Hristove dane. Postoji jedan tekst u Starom zavetu koji zvuči skoro neverovatno. Mogao bi da učini da postanete paranoidni. Mogao bi da učini da počnete sumnjati u svakoga. „Ne uzdajte se u prijatelje!“ piše tamo.

Mislite li da ne treba da se oslanjamo na svoje prijatelje?

„Ne oslanjajte se na vođe; od one koja ti na krilu leži, čuvaj vrata usta svojih.“

Čak ni na onoga koji vam je **toliko** blizak?

„Jer sin grdi oca, kći ustaje na mater svoju, snaha na svekrvu svoju, neprijatelji su čoveku domaći njegovi.“ (Mihej 7,5.6)

Jedan dečak je provodio vreme, čitajući rukopise svetih spisa na brdima oko Nazareta.

Kasnije se setio ovog teksta iz Starog zaveta. Taj dečak se zvao Isus. Šta ste naučili iz ovih tekstova Starog i Novog zaveta da pazite kome poklanjate poverenje? Da li ste naučili da ne verujete svakome? Šta je psalmista mislio kad je rekao: „Bolje je uzdati se u Gospoda, nego li se oslanjati na čoveka.“ (Psalam 118,8) Šta znače reči: „Ne uzdajte se u knezove, u sina čovečjega, u kojega nema pomoći. Iziđe iz njega duh i vrati se u zemlju svoju: taj dan propadnu sve pomisli njegove?“ (Psalam 146,3.4) Šta je Pavle mislio kada je rekao: „Jer kad govori ko: ja sam Pavlov; a drugi: ja sam Apolov; niste li telesni?“ (1. Korinćanima 3,4) Šta su hteli da kažu ovi biblijski pisci? Gde ćemo povući granicu?

Sigurno ne bismo želeli da navedemo ljude da ni u koga više nemaju poverenja, iako je u ovo naše vreme teško imati poverenja u bilo koga. Nekada u stara vremena, kad bi odlazili na odmor, ljudi su novac, koji su nekome dugovali, ponekad jednostavno ostavljali kraj ulaznih vrata da ga zajmodavac uzme kad navrati. Kako su se vremena promenila! Prema jednom izveštaju koji sam

nedavno pročitao, 80% vozača koji danas odlaze mehaničaru, bivaju očerupani. Nekada smo mogli da verujemo svakome, sve dok se ne ispostavi da mu se ne može verovati. Danas ne verujemo nikome, sve dok se ne ispostavi da mu se **može** verovati. Ne dopada mi se što živim u takvom svetu.

Dakle, šta znače svi oni biblijski stihovi koji nas pozivaju da ne verujemo nikome? Iz konteksta se zaključuje da Biblija želi da kaže da ne verujemo nikome kada se radi o istini. Nemojte nikome dozvoliti da razmišlja o duhovnim pitanjima umesto vas. Nemojte imati poverenja ni u koga kada je u pitanju vaša večna sudbina. Pazite kome poklanjate poverenje kada se radi o onome u šta treba da verujete i zašto da verujete. To je poruka. Ozbiljno vas pozivam da o tome veoma pažljivo razmislite.

Mi živimo u vremenu kada su ljudi neupućeni i naivni kada se radi o religiji. To se stalno pokazuje. Nedavno mi je neko ispričao ovu malu priču:

„Neki pastor je posetio razred dečaka jedne nedelje ujutro da vidi šta uče na časovima veronauke. ‘Ko je srušio zidove Jerihona?’ upitao ih je.

‘Nismo mi, gospodine!’ odgovorili su dečaci.

‘Je li ovo karakteristično za ovaj razred?’ upitao je pastor učitelja.

‘Ovo su poštteni dečaci i ja im verujem’, uzvratilo je učitelj. ‘Ne verujem da bi učinili tako nešto.’

Razočaran i obeshrabren, pastor je ispričao direktoru šta mu se dogodilo i kakav je odgovor dobio od dečaka i njihovog učitelja.

‘Pastore, već dugo poznajem učitelja i te dečake’, nakostrešio se direktor. ‘Ako su rekli da to nisu učinili, onda je to za mene dovoljno!’

Potom je propovednik izneo problem pred odbor crkve. Odbornici su raspravljali o tome dva sata i konačno zaključili: ‘Pastore, ne vidimo potrebu da se uzrujavate oko takvih sitnica. Hajde da platimo štetu i da svotu stavimo na račun održavanja crkve.’“

Živimo u vreme velike naivnosti kada se radi o religijskim pitanjima, uključujući i poznavanje Biblije. Ljudi koji ne bi mogli ni da zamisle da se prema poslu odnose kao što se odnose prema Bogu, kada je religija u pitanju kao da uopšte ne koriste svoj razum.

Nedavno je u novinama objavljen ovaj naslov: „Crkveni izvori pozdravljaju ublažavanje pravila.“ Prema članku, „američki crkveni izvori kažu da ublažavanje propisa koji se odnose na post pred pričešćem i večernju službu treba da dovede do novog buđenja duhovnosti. Dekretom je jasno stavljeno na znanje da nova pravila zahtevaju uzdržavanje od čvrste hrane i alkoholnih pića samo tri sata pre prisustvovanja službi i primanja pričešća. U prošlosti je post pre pričešća započinjao u ponoć. Tako sada vernici mogu da piju bezalkoholna pića tri sata pre službe, a vodu u bilo koje doba.“ „I ovo će“, kaže se „dovesti do novog buđenja duhovnosti.“

Kakvi su to vernici koji mogu ravnodušno da čitaju ovakav članak. Koji vernici uopšte mogu da žive u takvoj religijskoj atmosferi, ukoliko nisu obučavani da ne razmišljaju?

Poslovni ljudi ulaze u avion sa laptop kompjuterima, džepnim kalkulatorima i tašnama punim dokumenata. Ne spavaju, ne idu nikome u posetu, samo rade. Trude se da što više napreduju u karijeri. U posao unose svaki atom svoje energije, trudeći se da budu što uspešniji. **Međutim, ako bi prema svom poslu postupali onako kako postupaju prema pitanjima vere i večnog života, bankrotirali bi za nekoliko sedmica.**

Mislim da ovim rečima svima upućujem izazov da dobro razmisle na kakvim temeljima grade svoja verovanja! Da li o tome zaista pažljivo razmišljamo?

Pioniri naše Crkve su dosta razmišljali. Evo o čemu se tih dana govorilo među njima: „Sotona se stalno trudi da skrene pažnju na čoveka umesto na Boga. On navodi ljude da gledaju na biskupe,

sveštenike i profesore teologije kao na svoje vođe, umesto da istražuju Sveto pismo da bi sami otkrili...“ (GC 595)

Jednom me je telefonom pozvala neka izbezumljena majka. Njen sin, srednjoškolac, suočio se sa problemom vere u Boga, u Bibliju i u večni život. Prestao je da dolazi u crkvu, ali je do pola noći postavljao majci mnoštvo pitanja o ovim velikim temama. Ona nije znala šta da mu odgovori, pa se obratila meni. Rekao sam joj: „Hvala Bogu što si na taj način naterana da sama razmišljaš.“

„Ali ja ništa ne mogu da mu dokažem“, potužila se majka. „Oduvek sam jednostavno verovala u ono što mi je bilo rečeno.“

To nije dovoljno, majko! Hvala Bogu što imaš dečaka koji bar postavlja pitanja, dok toliki njegovi vršnjaci uopšte ne mare za religiju. I hvala Bogu što ti daje priliku da klekneš na kolena, da sama istražuješ da bi bila sigurna u odgovore koje daješ. Nije li to ono što nas Biblija stalno poziva da činimo?

Želeo bih da vas pitam otvoreno: gde biste mogli naći **makar jednu nepogrešivu** ustanovu ili **jednog** čoveka koji nije podložan zabludi?

„O, pa H. M. S. Ričards“, reći ćete.

Pa, o njemu bismo mogli da razgovaramo.

„Ali, zar ne mogu da verujem Grejemu Maksvelu ili Džeku Provonši ili Biliju Grejemu ili Dobsonu?“ pitaćete vi.

Ne! Biblija kaže: ne verujte nikome kad je u pitanju istina, ukoliko se niste sam uverili!

Evo nekih pravila koja su naši pioniri imali običaj da ponavljaju: „Oslanjanje na ljudsku mudrost ne podstiče rasteenje u milosti.“ „Um, koji se oslanja na ocene drugih, pre ili kasnije će biti zaveden.“ „Zadatak pravog vaspitanja je da osposobi mlade da sami razmišljaju, a ne da samo odražavaju misli drugih.“ „Ne dozvoli nikome da bude tvoj mozak. Ne dozvoli nikome da razmišlja umesto tebe, da istražuje i da se moli umesto tebe.“

Naši pioniri su imali običaj da se sastaju u ambaru Hajrama Edsona. Jeste li ikad čuli za ambar Hajrama Edsona? To su bili mladi ljudi. Provodili su vreme u molitvi, istraživanju i proučavanju. „Ali“, neko će reći, „njima je istina bila otkrivena kao naročiti dar.“

Ne, nije im bila jednostavno otkrivena. Oni su marljivo proučavali i molili se i znojili i postili sve dok nisu otkrili velike istine. I tek tada bi otkrivena istina bila potvrđena naročitim darom. Oni su sami proučavali i donosili zaključke o velikim istinama koje i danas smatramo dragocenima.

Ponekad se pitam da li bi možda bilo dobro da i danas imamo neki ambar Hajrama Edsona da bismo se uhvatili u koštac sa **temama** koje nas pritiskaju samo zato što im nismo posvetili onu pažnju koju su zaslužile. Jedna od tih tema je pitanje božanske sile i ljudskih napora. Zar ne bi trebalo da se neki od naših najvećih umova pozabave ovom tematikom, jer smo tu svi prepušteni sami sebi? A šta da kažemo o služenju voljom? Jesam li izgubljen svaki put kada padnem u greh? Neki kažu da jesam, a drugi da nisam. Šta je sa Hristovom ljudskom prirodom? To su vruće teme po celom svetu. Zar ne bi trebalo da se svi okupimo u nekom novom ambaru Hajrama Edsona? Zar ne bi trebalo da pozovemo sve naše istaknute teologe, da to pitanje svestrano proučimo i da nađemo rešenje koje bismo mogli da stampamo u crkvenim glasilima? Ili već unapred znamo da je svaki takav pokušaj osuđen na propast? Možda će jedini konsenzus koji ćemo ikada postići biti onaj iz privatnih soba u kojima će se ljudi sastajati na kolenima! Možda će Božji narod, tek u poslednje dane, kada bude prognan u planine, shvatiti da je postigao konsenzus, jer će ih sve voditi isti Duh.

Zašto neko biva prevaren? Da li zato što oko nas ima suviše varalica? Ne, ljudi bivaju prevareni zato što su odlučili da budu prevareni! Zato što su odlučili da ne proučavaju i ne istražuju sami za sebe!

Isus je znao da se istina otkriva i prihvata jedino kada ljudi sami proučavaju i istražuju. Zato je On bio Veliki Učitelj. Nije davao pripremljene odgovore. Znao je da tako nikoga ne možete ničemu naučiti. On je samo stvarao pogodnu atmosferu da učenici sami otkrivaju istinu. Preko apostola Pavla jasno je kazao da sami treba da proučavamo da bismo se pokazali pošteni pred Bogom (2. Timotiju 2,15).

Martin Luter se pojavio sa svojim čuvenim zaključcima: opravdanje verom, a ne delima; *sola Scriptura* (samo Biblija); sveštenstvo svih vernika – svako je sam sebi papa. Ako bih postavio pitanje da li ste katolik, protestant ili Jevrejin, većina čitalaca bi odgovorila: „Ja sam protestant.“

Moje pitanje, upućeno takvima, glasi: „A protiv čega protestujete?“ „Molim?“ iznenadiće se oni. „Zar treba protiv nečega da protestujem?“

Da, to znači biti protestant onaj koji protestuje protiv nečega. Proverite, molim vas, i pronadite protiv čega protestujete!

Kada je Luter postavio minu u religijski sistem svoga vremena, jednostavno je zahtevao nešto što je i prva Crkva stalno zahtevala. Zato Novi zavet i govori da su vernici u Vereji bili plemenitiji od onih u Solunu. **Oni su svakoga dana istraživali Pismo** da vide da li Pavle govori istinu! (Dela 17,11)

Mi bismo mogli da upitamo vernike da li zaista imaju čvrstu osnovu za svoja verovanja i oni bi mogli da kažu: „Da, verujemo da imamo, u teoriji!“ Ali, želeo bih da vas podsetim da jedino onaj koji je kod nogu samoga Isusa Hrista stekao iskustvo s onim šta veruje, može stvarno da kaže da veruje. **Ukoliko ne uspostavimo životodavni, stvarni odnos sa Isusom Hristom, mi ćemo se oslanjati na ljude!**

Ako sebe zamišljam kao „dobrog momka“, ako sam samouveren i sam sebi dovoljan, tada sam u opasnosti da se oslanjam na sebe i da postanem ono što Biblija naziva „bezumnikom“. Onoga koji veruje svom srcu Biblija zaista smatra bezumnikom (Vidi Priče 28,26!). Ali, ako patim od kompleksa niže vrednosti, ako sumnjam u sebe i nisam uspostavio živi odnos sa Bogom tako da mogu imati poverenja u Njega, onda ću se oslanjati na druge ljude pastore, biskupe, profesore, teologe, sposobne vođe i one u čijem se prisustvu lepo osećam. Ukoliko ne verujem Bogu, uvek ću verovati nekome drugome! Ukoliko ne verujem Bogu, mogu da budem siguran da ću, pre ili kasnije, zaći s pravog puta.

Razmišljajte zajedno sa mnom o studencu i ženi koja odlazi na vodu u podne zato što je niko ne voli u njenom selu Siharu, u Samariji. Nju niko nije birao u gradsko veće. Nije bila postavljena da vodi programe za devojke, niti za dom i školu. Ona je bila odbačena iz društva zato što je imala suviše muževa i što onaj sa kojim je trenutno živela nije bio njen muž. Međutim, ovaj odlazak na studenac je za nju bio životno važan. Bio je to jedan od onih susreta koje organizuje samo Providenje, jer je tu srela Isusa, Spasitelja sveta. Razgovor vam je poznat. Njeno je srce bilo dirnuto. Ona je prihvatila istinu. Zatim je otrčala natrag u grad. Nije više pokušavala da se sakrije. „Hodite da vidite čoveka koji mi kaza sve što sam učinila: da nije to Hristos?“ (Jovan 4,29)

Ako pažljivo proučite ovu priču, ustanovićete nešto zanimljivo: „I iz grada onoga mnogi od Samarjana verovali su za besedu žene koja svedočala: kaza mi sve što sam učinila.“ (Jovan 4,39) Dakle, njeni sugrađani su se **oslonili na njene reči!** Dogodilo se nešto spektakularno, nešto neverovatno, a svi smo mi zadivljeni spektakularnim događajima. Zaključili su da se na ovu ženu

mogu osloniti. Verovali su zbog nje. Međutim, Biblija nastavlja i kaže: „Mnogo ih više verova za njegovu (Isusovu) besedu.“ (Jovan 4,41)

Došli su da Ga sami čuju, a „ženi govorahu: sada ne verujemo više za tvoju besedu, jer sami čusmo i poznasmo da je ovaj zaista spas svetu, Hristos.“ (Jovan 4,42)

I to je ono pravo! Suviše često dozvoljavamo da nas i u duhovnim pitanjima usmeravaju noge, a ne glava. Suviše često dozvoljavamo pa nas na duhovnom području ponesu osećanja, a ne razum. Često prihvatamo da je nešto istina zato što nam izgleda ispravno ili što nam izgleda dobro, umesto zato što je zaista ispravno i dobro!

Stanovnici Angvina u Kaliforniji nikada neće zaboraviti dan kad je laki avion poleteo sa aerodroma Pacifik Junion Koledža. Vreme je bilo maglovito, ali su putnici morali da stignu na važan sastanak u Monterej Bej Akademi. Nažalost, za komandama je sedeo neiskusni pilot koji se više oslanjao na svoja osećanja nego na instrumente. Stanovnici se sigurno još sećaju i kao da još čuju brujanje motora aviona, sve glasnije i glasnije, koje je zamrlo tek kada se on, zajedno sa dva putnika, zario u zemlju. Leteli su prema osećanjima, umesto prema valjanim instrumentima – valjanom autoritetu. Smatrali su da se nalaze na pravom putu samo zato što im se tako činilo.

Sećam se kad sam jednom mislio da se nalazim na pogrešnom putu samo zato što mi se tako učinilo, a varao sam se. Jednoga dana je moj dečak upao u kuću, sav uzbuđen. Bio je na plaži sa nekim drugovima iz škole, koji su ga učili da roni. „Tata“, rekao je, „ne moraš da ideš na predavanja i da pohađaš kurseve ronjenja. Treba da zapamtiš samo tri ili četiri pravila, i to je sve. Moraš da pođeš s nama sledeće nedelje.“

Nisam baš bio uveren da je sve tako. Ali, želeo sam da budem dobar otac, a setio sam se i jednog prijatelja, misionara, koji se vratio kući i saznao da mu se sin upisao na tečaj padobranstva. Moj prijatelj misionar je učinio to isto i skočio zajedno sa sinom. Odlučio sam da sledim njegov primer.

U subotu uveče sam vežbao u bazenu u dvorištu. Sve je odlično prošlo, nije bilo teškoća ni sa bocom ni sa tegovima. Sledećeg dana smo izašli na okean. Ali, umesto vedrog dana, plavog neba, mirne vode i vidljivosti do desetak metara dubine, dočekala nas je oluja. Voda se kovitlala zajedno sa peskom, tako da je bilo teško videti i ruku pred očima. Pa ipak, otplivao sam do mesta sa kojega je trebalo da zaronim na desetak metara u dubinu. Međutim, kada sam pogledao mutnu vodu, rekao sam sebi: „Ne, hvala lepo! Ne idem dole.“ Okrenuo sam se i pokušao da plivam prema obali. Nosio sam bocu i tegove i prsluk koji bi mi pomogao da ostanem na površini da sam mogao da ga naduvam, ali je voda bila suviše uzburkana. Bacakao sam se, pokušavajući da krenem prema obali, ali sam ko zna zašto bio uveren da me struja nosi sve dalje prema pučini. Pokušao sam da udahnem vazduha iz boce i ispraznio je potpuno posle tri udisaja. Znao sam da nešto nije u redu! Konačno, u očajanju, odustao sam od dalje borbe. Za divno čudo, nisam ni pomišljao da se otarasim tegova. Uostalom, bili su pozajmljeni! Jednostavno sam prestao da se borim i odlučio da potonem. I upravo tada, kolenima sam dotakao pesak. Bio sam u plitkoj vodi uz obalu! Sve vreme mi se činilo da odlazim prema pučini, iako sam plivao u pravom smeru.

Još jednom da naglasim: nemoj da letiš prema svojim osećanjima i nemoj da se obeshrabruješ, bez obzira kuda te struja nosi! Đavo će dolaziti k tebi i obeshrabrivati te dok plivaš u moru života: „Ti nemaš šanse. Neki su rođeni da gore u paklu i ti si jedan od njih. Hajde, predaj se.“ Ali, on nije u pravu. Upravo kada ti se učini da si odbačen i da više nema nade, otkrićeš da je nebeska obala ispod tvojih nogu.

To je radosna vest, zar ne? Oslonimo se na ono što nam Isus kaže: „Koji dolazi k meni neću ga isterati napolje... hodite k meni svi koji ste umorni i natovareni i ja ću vas odmoriti.“ (Jovan 6,37;

Matej 11,28) Isus je Onaj isti koji je razgovarao sa ženom na studencu. On nam još i danas govori i predstavlja naš jedini autoritet. Da li se slažete?

Želeo bih da ovom poglavlju dodam samo još jedan mali poziv:

Molim vas, nemojte verovati ničemu što sam rekao, ako najpre sami niste proverili svaku reč!

3. PROTEST PROTESTANTIMA

Jednom su upitali nekog čoveka šta veruje, a on je rekao: „Ja verujem ono što moja Crkva veruje.“ Tada su ga upitali šta njegova crkva veruje, a on je odgovorio: „Moja Crkva veruje ono što ja verujem.“ „Dobro“, upitali su ga konačno, „šta verujete i ti i tvoja Crkva?“ A on je odvratio: „I ja i moja Crkva verujemo isto.“

Ako budete u stanju da od nekoga saznate šta veruje, postavite mu drugo pitanje koje će ga skoro uvek dokusuriti: **A zašto** to veruješ? To pitanje sam stalno postavljao ljudima. Postavljao sam ga mormonskim misionarima koji su dolazili na moja vrata i Jehovininim svedocima. Postavljao sam ga i vernicima svoje Crkve. Postavljao sam ga ljudima na ulici. I drugi su ga postavljali meni. Na primer, moj berberin me je upitao zašto sam pripadnik Hrišćanske adventističke crkve i ja sam mislio da sam mu održao dobar biblijski čas. Međutim, kad sam završio, on je upitao: „A šta je bio Vaš otac?“

„Pa, vernik Hrišćanske adventističke crkve.“

„A zašto ste postali propovednik?“

Mislio sam da sam mu dao dobar odgovor, ali je on rekao: „Šta je bio Vaš otac?“

„Pa, bio je propovednik.“

Mi zaista nasleđujemo mnoga svoja verovanja. Preuzimamo ih od svojih roditelja i od svojih učitelja. Postajemo deo okoline koja nas osvedočava u ono što verujemo. Međutim, veoma često se događa da ljudi odjednom začute kad im se postavi pitanje: „Zašto?“ Ponekad, jedini odgovor koji mogu da nam daju, glasi: „Oduvek sam tako verovao.“

Mi pokušavamo da razjasnimo pitanje autoriteta. Zašto verujemo ono što verujemo i zašto činimo ono što činimo? U prethodnom poglavlju smo primetili da među ljudima vlada sklonost ne samo u oblasti religije, već i u mnogim drugim područjima da se oslanjaju na ljude, da zavise od ljudi. U prethodnom poglavlju sam pokušao da dokažem da je važno da se ne oslanjamo na ljude kad je u pitanju istina, i naša večna sudbina.

Na kraju jedne svoje propovedi zamolio sam slušaocce da ne veruju onome što sam rekao. Kasnije sam dobio ovu ceduljicu: „Ako ne treba da verujemo ničemu što čujemo sa propovedaonice, onda ne treba da verujemo ni rečima koje ste upravo izrekli: ‘Ne verujte onome što sam rekao’. Prema tome, izlazi da ipak treba da verujemo onome što ste rekli?“

Ne bih želeo da vas zbunjujem, već mi je namera da uputim poziv svom srcu, kao i svakome koji čita ovu knjigu, da nađe svoj odgovor na pitanje zašto veruje ono što veruje.

Danas su u Severnoj Americi većina religioznih ljudi ili katolici, ili protestanti ili Jevreji. Obično, kad im se postavi pitanje, na televiziji, u anketama ili prilikom razgovora za zaposlenje, kakvo je njihovo versko uverenje, oni se sami svrstavaju u jednu od ove tri kategorije. Ako kažete da ste protestant, sledeće pitanje glasi: protiv čega protestujete? Protestant je zaista samo onaj koji protiv nečega protestuje „protestant“. Ova reč je u stvari nastala na zasedanju nemačkog Parlamenta u Špajeru 1529. godine, kada je slavni „protest knezova“ ušao u istoriju. Pod vođstvom Martina Lutera, monaha koji je prikucao svojih devedeset pet teza na vrata crkve u Vitenbergu, podigao se talas protesta protiv religijskog sistema toga doba. Zato, molim vas, proverite protiv čega protestujete, ukoliko ste protestant!

Ako budete pogledali u rečnik da saznate šta znači pojam protestant, naći ćete ovu definiciju: „Svaki hrišćanin koji ne pripada Rimokatoličkoj ili Istočnoppravoslavnoj crkvi“ (*The Webster's New World Dictionary, Third College Edition*). Neki ljudi smatraju da protestanti prvenstveno protestuju

protiv Rimokatoličke crkve. Ali, ako to budemo i mi činili, samo ćemo širiti razdor. I zato, umesto da se trudimo da protestante i katolike podelimo i više nego što su već podeljeni, ja bih predložio da protestujemo protiv svega što nema oslonca u Božjoj reči. Upravo protiv toga su i protestovali knezovi u Nemačkoj.

Glavni elementi protestantske Reformacije mogu se sažeti u tri osnovne tačke: (1) opravdanje verom umesto delima; (2) svako je sebi papa; i (3) *sola Scriptura* – samo Biblija kao temelj svakog autoriteta. To su bile tri osnovne istine protestantske Reformacije.

Zato, hajde da vidimo šta protestanta čini protestantom, ne usredsređujući se nepotrebno na razlike između protestanata i rimokatolika! (Nadam se da će svako, bilo da je protestant, katolik ili Jevrejin, koji uzme u obzir ovo o čemu ćemo mi ovde govoriti, videti da je razumno da se pridruži protestovanju na ovaj način).

U protestu knezova je između ostalog bilo rečeno: „Protestujemo protiv toga da se bilo šta drugo osim Božje reči uzima kao autoritet u pitanjima doktrine i prakse.“ Ovo je navelo Rimokatoličku crkvu da sazove sabor u Tridentu koji je trajao godinama i godinama. Biskupi su raspravljali uzduž i popreko šta da čine sa ovim protestom. Kao što se zna, katolički sistem toga doba prihvatao je dva izvora autoriteta: Bibliju, koje je bila lancima privezana za zidove manastira; i tradiciju, ili verovanja nasleđena od crkvenih otaca. I kad je trebalo da odluči šta će biti superiornije, Božja reč ili tradicija, Katolička crkva je tradiciju stavila iznad Pisma.

Martin Luter se tome usprotivio. Na Saboru u Špajeru i knezovi su se tome usprotivili. Protestantska Reformacija se tome usprotivila i proglasila pravilo da Biblija mora da bude jedino merilo, jedini autoritet u pitanjima vere i prakse. Ali, na saboru u Tridentu, Katolička crkva je ponovo potvrdila svoj tradicionalni stav da tradicija i praksa Crkve, koja je ostala od otaca, i dalje ima prednost nad Pismom.

Zanimljivo je da je u toku proteklog vremena sazvan i drugi veliki koncil Katoličke crkve. Bio je to Drugi vatikanski sabor. Na tom skupu Crkva je skoro prihvatila gledište da je Pismo iznad tradicije. Ali, odluka ipak nije bila izglasana. Tako Katolička crkva i dalje uči da je tradicija Crkve iznad Pisma. To je jedna od osnovnih razlika između katolika i protestanata.

Međutim, danas ima mnogo, mnogo katolika koji su detaljno proučili Pismo i koje su njihovi sveštenici ohrabрили da proučavaju i razumeju Bibliju. Oni nisu skloni da prihvate učenje svoje Crkve o superiornosti tradicije nad Biblijom.

Isus je kazao nešto značajno o autoritetu: „Licemeri! dobro je za vas prorokovao Isaija govoreći: ovi ljudi približavaju se k meni ustima svojim, i usnama poštuju me; a srce njihovo daleko stoji od mene. No zaludu me poštuju **učeci naukama i zapovestima ljudskim.**“ (Matej 15,7-9) Religijski sistem Hristovog doba je bio opterećen tradicijama i Jevreji su često izdizali tradicije iznad Pisma. U stvari, oni su umnožavali svoje tradicije.

Nažalost, hrišćanske crkve danas, uključujući i moju, nisu slobodne od robovanja tradicijama. Želeo bih da vas pozovem da sačinite spisak nekih svojih verovanja, za koja ne možete da nađete podršku u Božjoj reči, i koja jednostavno govoreći spadaju u tradicije vaše Crkve.

Sećam se da sam kao dečak razmišljao o tome kako bi bilo strašno da otvorim oči u toku molitve. Učinio sam to jednom ili dva puta i osećao sam se kriv, mučila me je griža savesti. U stvari, sećam se da sam se molio Bogu da mi oprosti taj „greh“! Da li vam je poznato neko mesto u Božjoj reči koje govori o tome? To je bila tradicija i još je samo tradicija. Pitanje je: da li je to dobra tradicija? Svakako da je dobro da se zaštitimo od svega što bi nam moglo skrenuti pažnju sa molitve. Ali, to nam ne daje pravo da taj običaj proglasimo biblijskim.

Moja žena i ja smo jednom razgovarali s nekim prijateljima koji, kada uđu u kola da krenu na put, sagnu glavu i traže Božju zaštitu dok su na putu. Da li je dobro da se to čini? Naravno da jeste! Naši prijatelji su nas pitali: „Da li i vi to činite?“

Mi smo odgovorili: „Ne, mi to ne činimo.“

„Ne činite?!“

„Ne, mi se za Božju zaštitu molimo u drugo vreme.“

Šta da kažemo o zabrani da se nešto stavi na Bibliju, neka druga knjiga, na primer? Sećam se kako sam mislio da bi to bio strašan greh. I sada se osećam nelagodno kada neko preko Biblije stavi neku drugu knjigu. Mislim da je to lepa tradicija. Ali, to je ipak samo tradicija! Napravite jednom spisak onoga što činimo ili izbegavamo da činimo, a što nema pravog osnova u Pismu. Pronaći ćete veliki broj takvih prilično sporednih tradicionalnih pravila.

Ali, šta da kažemo o onim tradicionalnim pravilima kojima se pridaje velika važnost?

Isus nam je rekao da Ga uzalud poštujemo ako učimo naukama i zapovestima ljudskim! Uzalud!?

Pitanje Biblije kao jedinog autoriteta izazvalo je pravi problem u vreme Lutera i u godinama koje su sledile. Katolička crkva je nastavila da opominje: „Ne možete dati Bibliju u ruke običnom narodu. On ne bi znao šta da čini s njome. Bolje bi bilo da ostane prikovana uz zidove manastirskih biblioteka. Bolje bi bilo da Crkvi prepustite da je tumači, jer će je inače svako tumačiti po svome. Nije bezbedno staviti Bibliju u ruke običnih ljudi.“

Dobro postavljen problem. Jasan izazov. Šta su protestantski nemački knezovi odgovorili? „Ova sveta Knjiga je, u svemu što je neophodno hrišćaninu, lako razumljiva i data da rasprši tamu.“ (Velika borba, str. 169) A ako bude bilo problema: „Sveto pismo treba da se objašnjava uz pomoć drugih i jasnijih njegovih tekstova.“ (Velika borba, str. 169)

Ovo je bilo drugo načelo protestantske Reformacije. Kako se tvoja Crkva odnosi prema ovom pitanju? Kada u svojoj Bibliji pročitaš neki tekst, koji ti je težak za razumevanje, da li kažeš: „Pa, idem da pitam propovednika ili sveštenika ili proroka šta taj tekst znači?“ Ili kažeš: „Ja sam običan vernik, ali sam naoružan Pismom i mogu da pronađem odgovor tražeći u istoj knjizi.“ To je bilo pravilo protestantskih reformatora.

Tako je pristupao Pismu poznati propovednik iz sredine devetnaestog veka, Vilijam Miler. On je među religioznim ljudima svoga doba izazvao prilično veliko uzbuđenje. Farmer po zanimanju i baptista po veroispovesti, odlučio je da će sam proučavati Bibliju. Tako je počeo da proučava uz pomoć konkordansa. Kada god bi naišao na neki tekst koji nije mogao da razume, on se služio konkordansom i čitao sve tekstove koji su se bavili istom tematikom ili bar sadržavali istu misao. Na taj način je postigao da Pismo tumači Pismo. Tako je u praksi primenio protestantsko pravilo iz vremena Reformacije. Da li ste i vi to pokušali?

Imamo li danas na raspolaganju literaturu koja nam može pomoći da tumačimo Pismo uz pomoć Pisma? Strongov (*Strong's Exhaustive Concordance*) i Jangov konkordans (*Young's Concordance*) mogu nam biti veoma korisni. Možete otvoriti ove konkordanse i ustanoviti gde se sve u Pismu pojavljuje reč „i“! Možete da istražujete u kojem se sve značenju upotrebljava reč „i“. Nisam baš sasvim siguran zašto su priređivači u svoje konkordanse uključili i ovu naizgled tako beznačajnu reč. U poslednje vreme nisam imao neku naročitu želju da držim propoved o toj reči. Međutim, Jang i Strong su bili tako sveobuhvatni i tako iscrpni u svom radu da su insistirali da se uključi svaka reč svakog teksta koji se pojavljuje u Pismu.

A onda su pristigli i kompjuteri. Uz nečiju pomoć uspeo sam da dobijem kompjuterski konkordansni program. Sada samo pritisnem dugme, moj kompjuter pročita celu Bibliju za tri sekunde i odmah mi pokaže gde se sve određena reč ili fraza pojavljuje! Mi danas imamo pomoćna sredstva od kojih bi se našim pionirima zavrtila glava. Svaki vernik sada ima mogućnost, uz pomoć kompjutera, da sveobuhvatno istražuje Pismo i da pronade svaki stih koji ima neke veze sa određenom temom, predmetom ili rečju i da postupajući tako omogući Pismu da samo sebe tumači.

Verovanje hrišćana adventista se na jednom području razlikuje od verovanja ostalih hrišćana. Radi se o onome što se događa sa čovekom posle smrti. Zašto mi smatramo da pokojnici spavaju u grobu, bez svesti, sve do vaskrsenja? Zašto ne verujemo da odlaze na nebo ili u pakao posle smrti? Zato što smo od samog početka svoje istorije insistirali na tome da se poštuje istorijsko protestantsko pravilo da se prouči svaki biblijski tekst koji govori o smrti i o tome šta se događa sa nama posle smrti i što smo svoje verovanje utemeljili na biblijskim dokazima. A onda, kad se nekoliko tekstova naizgled nije uklopilo u taj globalni zaključak (Na primer, priča o bogatašu i Lazaru ili tekstovi o razbojniku na krstu), tražili smo bolje objašnjenje tih tekstova. To je izrazit primer istorijskog protestantskog pristupa Pismu.

Protestanti su tvrdili: „Ne morate da imate proroka ili sveštenika ili papu da biste tumačili Pismo. Svaki vernik može to da čini, a Pismo se lako može razumeti.“

Mislim da je to tačno, ali uz jednu važnu ogradu. Naime, čovek koji nije nanovo rođen teško može da razume Pismo. To je izuzetak koji treba jasno naglasiti. Možda su pretpostavljali, kada su formulisali izjavu, da su svi vernici već nanovo rođeni i da se u duhu slažu sa rečima Pisma.

Obratimo pažnju na sledeći tekst iz Pisma:

„A mi ne primismo duha ovoga sveta, nego Duha koji je iz Boga, da bismo znali šta nam je darovano od Boga. Pa to i govorimo, ali ne rečima naučenim od ljudske mudrosti, nego naučeni od Duha, tumačeći duhovno duhovnim ljudima.“ (1. Korinćanima 2,12.13 – D. Stefanović)

To je važno načelo za tumačenje Biblije. Međutim, u 14. stihu je naglašen i važan izuzetak: „Običan čovek ne prima što je od Duha Božjega, jer mu se čini ludost i ne može da razume to, jer se na duhovni način ispituje.“ Ukoliko se ne dogodi čudo Svetoga Duha u životu, čudo obnovenja i novorođenja, Pismo se ne može lako razumeti, jer treba da se posmatra kroz duhovne naočare novorođenja.

Druga tačka protesta iz doba Reformacije kaže da u pitanjima vere nema nadglasavanja, da većina ne mora da bude u pravu. Ovo načelo još odzvanja iz protesta knezova na Saboru u Špajeru. Zna li da se većina, ako razmatramo istoriju religije, skoro uvek, ako ne i uvek, nalazila na pogrešnoj strani? Nikada se nemojte povoditi za onim što je većina odlučila! U ovom svetu je većina obično zastupala pogrešna gledišta! Prema tome, ukoliko ustanovite da se većina potpuno slaže u nečemu, prvo treba da posumnjate u pravilnost prihvaćenog gledišta i da onda celi problem pažljivo sami proučite. Opasno je trčati za gomilom. Opasno je činiti ono što čini većina.

Sećam se da sam kao tinejdžer pročitao oglas koji je glasio: „Pivo akme: svi ga piju!“ Pored teksta su bile slike različitih ljudi kako piju akme pivo. Ideja je bila da ukoliko svi piju isto pivo, trebalo bi da i ti to činiš. Ako bi svi skočili sa Bruklinskog mosta, svakako bi trebalo da i ti skočiš! Kakvog li bolesnog zaključivanja! Reklamne agencije i sredstva javnog informisanja

polaze od pretpostavke da su ljudi lakoverni i ponašaju se prema njima kao prema uspaničenom krdu koje srlja preko litice u ponor. „Svi to čine; zašto ne bi i ti?“ To je opasna ideja, pogotovo kada se radi o religijskim pitanjima. Biblija kaže: „Postaraj se da se pokažeš valjan pred Bogom, kao radnik koji se nema šta stideti, i koji pravo upravlja rečju istine.“ (2. Timotiju 2,15 – D. Stefanović)

Načelo koje nije samo protestantsko glasi da se proučavanje najvećim delom sastoji od molitve. Nismo sigurni ako Bibliju proučavamo bez molitve. Razmotrimo Isusov primer! Razmotrimo primere velikih ljudi u Bibliji i velikih ljudi u istoriji hrišćanske Crkve! Martin Luter se molio tri sata dnevno kad se suočavao sa nekom od najvećih kriza u svom radu. U stvari, jednom je naglasio da se svaki put kad je bio toliko zauzet da nije znao kako da sve postigne, još više molio. On se nije pitao: imam li vremena da se molim? Već: mogu li da se ne molim? To je bilo njegovo gledište i to je bilo gledište i svih onih koji su pošli tragom protestantske reformacije.

Želeo bih da dodam još jedno načelo proučavanju Božje reči i molitvi: neophodnost hrišćanske službe i svedočenja, rada na širenju Jevandjelja. Istraživanje Božje reči, molitva i praktično hrišćansko svedočenje čine Bibliju značajnom i razumljivom. Tek tada imamo razloga da istražujemo, silu koja nam pomaže da istražujemo i duhovnu pronicljivost bez koje bismo bili duhovno mrtvi.

Veliko načelo protestantske reformacije bilo je opravdanje verom. Zloglasni Tecel je tada prolazio ulicama, udarajući u doboš i trudeći se da navede ljude da kupuju oproštajnice. Kad je stigao do Nemačke, otkrio je da je neko već pripremio srce naroda za dublju teologiju. Luter je izjavio: „Ja ću načiniti rupu u Tecelovom dobošu.“ Tecel je pokušavao da ubedi ljude da daju novac da bi, kada umru, ili kada njihovi rođaci umru, njihove duše, umesto da se muče u čistilištu, mogle da se nađu na Nebu. Naravno, cela ta prevara je bila utemeljena na lažnom sistemu takozvanih zasluga da čovek može da zaradi ili da plati Božju milost. Luter se žestoko suprotstavio toj zabludi.

Opravdanje verom nas uči da naš položaj pred Bogom i naša večna sudbina ne zavise od onoga što mi činimo. Oni su utemeljeni na onome što je Isus učinio. Hrišćanin je hrišćanin zahvaljujući tome što poznaje Hrista. Spasenje je utemeljeno na Isusovoj pravednosti, a nikada na našoj pravednosti. Hrišćanin nikada neće otići na Nebo zahvaljujući nečemu što je sam učinio, i nikada neće biti izgubljen zbog nečega što je sam učinio. Jedini razlog da budemo spasoni ili izgubljeni je naš odnos prema Isusu. To je bila bomba koja je potresla temelje dominantne verske institucije u dane Reformacije.

Protestant, bilo da je pripadnik katoličke, jevrejske ili protestantske zajednice je samo onaj vernik koji protestuje protiv svakog sistema koji kaže da se možemo na bilo koji način spasti onim što činimo. Da li je to deo i tvog protesta? Jesi li skoro o tome razmišljao?

Protestanti su u doba Reformacije bili poznati po svojoj hrabrosti. To možemo zaključiti kad proučavamo izveštaje iz tog vremena. Oni su zaista znali kako da „ratuju dobar rat“. Bili su spremni da brane istinu i svojim životom i zato su milioni mučenika poginuli za istinu u toku mračnog srednjeg veka. Da čujemo samo neke izjave tih hrabrih ljudi!

Tindal je rekao: „Ja upućujem izazov i papi i svim njegovim zakonima. Ako mi Bog bude sačuvao život, neće proći mnogo godina pa ću postići da dečak koji upravlja plugom bolje poznaje Sveto pismo od vas.“ To su bile zapaljive reči!

Čujmo Luterove reči u toku rasprave sa Johanom Ekom na saboru u Vormsu: „Jednostavni vernik, naoružan Pismom, veći je od najvećeg pape koji je bez njega.“

Johan Ek je na to skočio na noge i povikao: „Jeres, Martine Luteru, jeres.“

Na to mu je Luter odvratio: „Jeres? Neka bude! Pa ipak je to istina.“ Zatim je dodao: „Sve možete očekivati od mene osim da letim i da se odreknem. Leteti ne mogu, a još manje se mogu odreći.“ U svom poznatom govoru, kada je bio pozvan pred prelate, rekao je odlučno: „Tako mislim, ne mogu drukčije, pa neka mi Bog pomogne.“

Da li je moja namera danas, dok govorim o protestantima, da papu prikažem u lošem svetlu? Ne, nikako! Istini za volju, sviđa mi se ovaj sadašnji papa. Ali, u dane kad je tama bila tako gusta da se ljudi nisu usuđivali da razmišljaju, već su slepo verovali ono što im se govorilo, pojavila su se ova načela. Ta načela bi trebalo da postanu načela svakog današnjeg čoveka, bilo da je katolik, protestant ili Jevrejin.

I tako, zaključujući, želeo bih da uputim protest protestantima. Protestujem protiv onih protestanata koji su zaboravili da je Biblija temelj svakog njihovog autoriteta! Protestujem protiv onih protestanata koji su zaboravili da Biblija tumači samu sebe i da joj nije potreban drugi tumač! Protestujem protiv onih protestanata koji su zaboravili da većina obično nije u pravu, da se obično nalazi na pogrešnoj strani i da nas njene odluke ne obavezuju! Protestujem protiv onih protestanata koji su zaboravili na važnost molitve kao osnove pravog istraživanja Biblije. Protestujem protiv onih protestanata koji su tako dugo uzimali zdravo za gotovo da se spasavamo samo Božjom milošću, a ne svojim sopstvenim delima, da su zaboravili da o tome govore! Protestujem protiv protestanata koji odmah počnu da se klanjaju pred svakim koji ospori njihova protestantska gledišta!

Dok protestujem protiv tih protestanata, protestujem i protiv sebe. Ko sam ja da ustanem i da sebe proglasim za svetao primer? Međutim, ja znam šta bih želeo da postanem, uz Božju milost! A ti? Jesi li ti protestant? Jesi li to zaista? Da li znaš protiv čega protestuješ? Molimo se Bogu da nam pomogne da znamo kome verujemo i zašto verujemo ono što verujemo!

4. ISUS I PROROCI

Na univerzitetском kampusu, na kome sam radio kao pastor, bio je obrazovan jedan razred Subotne škole. Đaci su dobili listu pitanja iz pouke za tu sedmicu, a bio je izabran i učitelj koji će voditi diskusiju. Predmet pouke bio je predodređenje ili predestinacija.

Dok se raspravljalo o prvom pitanju, jedan student je izjavio: „Moj učitelj, dok sam još išao u deveti razred, rekao je to i to o ovom predmetu.“

Učitelj je odgovorio: „To je dobra misao, hvala.“

Kad je diskusija nastavljena, javio se drugi student: „Ja mislim tako i tako...“, i izneo je svoje mišljenje o pitanju.

Učitelj ga je pohvalio: „To je bila korisna primedba. Nikada do sada nisam o tome razmišljao na taj način.“

Treći student je rekao: „U našoj subotno-školskoj pouci citira se jedan od naših starešina koji je kazao to i to.“

Vođa je oduševljeno prihvatio: „To je bila strašna ideja.“

Konačno se četvrti student usudio da citira jednu rečenicu iz knjige „Istorija otkupljenja.“ (*The Story of Redemption*) Tada se vođa namrštio i kazao: „Mislim da bi trebalo da se držimo Biblije i samo Biblije.“

Ovo se događalo u vreme kada je u Adventističkoj crkvi u žižu interesovanja počela da dospeva tematika o duhovnim darovima. I, kao što vam je poznato, od tada pa do danas, o tome su se vodili mnogi razgovori. U stvari, bilo je toliko tih razgovora, da postajem pomalo nervozan kad uopšte treba da govorim o toj tematici. Pokušao sam da pronađem put da je izbegnem, ali nisam uspeo. I zato ću o tome govoriti kako najbolje znam, jer duboko verujem u važnost duhovnih darova. Međutim, svestan sam, i to me boli, da mnogi ljudi postavljaju ozbiljna pitanja o duhovnim darovima u Crkvi.

U dane Reformacije, sećate se, reformatori su prihvatili tri velika načela o kojima smo govorili. Opravdanje verom, sveštenstvo vernika i *sola Scriptura* (samo Biblija).

Šta je značila protestantska izreka *sola Scriptura*? Da li je to značilo da osim Pisma protestanti nisu priznavali nikakvo drugo božansko videlo? Ne. Čak ni Luter to nije tvrdio. To je značilo da iza svake doktrine i svakog pravila mora da stoji autoritet Biblije, a ne samo autoritet crkvene tradicije i crkvenog učenja. I reformatori su od srca pozivali da tako bude. Međutim, ljudima se danas dopada da koriste načelo *sola Scriptura* u druge svrhe – manje važne svrhe, možda čak u niže svrhe? Oni se koriste načelom *sola Scriptura* da bi odbacili duhovne darove ili dodatna otkrivenja, jer se nekima ne dopadaju. Još jedna izreka iz doba Reformacije koja se upotrebljava u izmenjenom značenju je **pravilo o „sveštenstvu vernika.“ U dane Reformacije ta izreka je značila da svako može neposredno da pristupa Bogu i da niko ne mora da traži posredovanje svetaca ili sveštenika.** Međutim, danas se ljudi koriste idejom o sveštenstvu vernika kao lozinkom protiv crkvene organizacije i vođstva, iako to reformatori nisu imali na umu.

Svi koji se oslanjaju na Bibliju i samo na Bibliju moraju da prihvate duhovne darove, zato što su duhovni darovi biblijski. U 1. Korinćanima 12,1. apostol Pavle jasno kaže da Bog želi da Crkva ima na raspolaganju sve duhovne darove. Obratimo pažnju na opis ovih duhovnih darova u poslanici Efescima: „Izišavši (Isus) na visinu zaplenio si plen, i dade dare ljudima.“ „I On je dao jedne apostole, a jedne proroke, a jedne evanđeliste, a jedne pastire i učitelje.“ (Efescima 4,8.11)

Većina od nas je videla apostole, jer su apostoli ljudi poslani da propovedaju. Ja sam odrastao posmatrajući misionare kako se vraćaju kući i pričaju šta su doživeli u dalekim krajevima. U stvari, želeo sam da i ja budem „misionar-povratnik“. Većina od nas je videla i neke prave evanđeliste, a svi smo se sretali s pastorima i učiteljima. Ali, teško da je iko među nama došao u blizinu nekog proroka. Ja sam „video“ jednoga na ulici u Njujorku u blizini Tajms-skvera. To je bilo zastrašujuće iskustvo. Mislim da je bio pušten iz neke državne ustanove za lečenje umobolnika i da je zaista želeo da ljudima prikaže užase paklenog ognja. Međutim, zaista videti pravog proroka bilo bi jedinstveno iskustvo.

Neki ljudi su ograničili značenje reči prorok. Prorok, kažu oni, to je čovek koji objavljuje Božju poruku, i to je to. Po toj definiciji bi svaki propovednik mogao da bude prorok. Ali u Bibliji reč prorok znači i više od toga. A neki su nazivani i većima od proroka, što je takođe zanimljivo!

Šta je Bog imao na umu kada nam je dao ove darove, uključujući i dar proroštva? Biblija sama odgovara na ovo pitanje: „Da se sveti pripreme za delo službe, za izgradnju Hristova tela, dok svi ne dođemo do jedinstva u veri i pozna(va)nju Sina Božijeg, do savršenog čoveka, do pune mere Hristovoga rasta.“ (Efescima 4,12.13 – Čarnić)

Obratimo naročitu pažnju na 14. stih: „Da ne budemo više mala deca, koju ljulja i zanosi svaki vetar nauke, u laži čovečjoj, putem prevare; nego vladajući se po istini u ljubavi da u svemu uzrastemo u onome koji je glava, Hristos.“ Bog je imao jasnu nameru kada je dao ove darove Crkvi – ukupno pet darova, uključujući i dar proroštva! Svakako da još ne možemo smatrati da su se ispunili ciljevi obeleženi ovim proročanstvom i da nam više nisu potrebni ovi darovi. Ako su nam ikad bili potrebni, potrebni su nam upravo sada!

Ja sam bolno svestan da mnogi i mnogi vernici imaju samo neku nejasnu predstavu o misiji i ulozi Crkve. U stvari, nedavno je predsednik Tihookeanske unije izjavio na saboru: „Postoje tri osnovna pitanja koja se upravo sada ozbiljno postavljaju. Broj jedan: Koja je naša misija? Broj dva: Zašto nemamo više poverenja u vođstvo? I broj tri: Da li smo svesni potrebe da se Crkva probudi?“

Ako su nam ikad bili potrebni svi duhovni darovi, potrebni su nam danas. Zar i vi ne mislite tako?

Dakle, duhovni darovi su biblijski po svojoj prirodi. Ako verujete u načelo *sola Scriptura*, onda verujete i u duhovne darove! Oni imaju dobru biblijsku osnovu, uključujući i dar proroštva.

Posle Reformacije stotine glasova su počele da tumače šta Biblija želi da kaže i to je dovelo do osnivanja stotina denominacija koje imamo danas. Ovo umnožavanje denominacija se nastavlja i svaka od njih tvrdi da korača čvrsto pod zastavom načela *sola Scriptura*. Šta da radimo sa svim tim različitim pogledima i različitim tumačenjima, koja se sva, navodno, temelje na istom Pismu? Svakako, tekst u poslanici Efescima 4,14. nam ovde može pomoći: „Da ne budemo više mala deca, koju ljulja i zanosi svaki vetar nauke...“ Bog je imao naročiti cilj kad nam je dao dar koji se naziva darom proroštva. On ga je dao da preko njega vodi i objedinjuje Crkvu. U istoriji Hrišćanske crkve, uključujući i Stari zavet, proroci su se uvek pojavljivali kad je Crkva bila blizu Boga; a kad Crkva nije bila blizu Boga, glasovi proroka se nisu čuli. To je veoma zanimljiva zakonitost! Bilo je i izuzetaka, kada su se čuli usamljeni glasovi, kao što je bio prorok Ilija, koji je pozivao celi narod na pokajanje. Ali, kad je u pitanju naročiti dar slanja proroka Božjem narodu, postojao je određen odnos između toga dara i njihove bliskosti sa Bogom, odnosno njihove udaljenosti od Boga. Ponekad kažemo da mi u našoj Crkvi imamo dar proroštva. Ne, mi ga nemamo! Mi smo ga **imali!** Mi smo ga **nekada imali!** Dar proroštva je pitanje sadašnjeg, a ne prošlog vremena. Pažljivo razmislite o tom problemu!

Ovo što govorim je sasvim u skladu s Biblijom! Prema tome, odsustvo duhovnih darova svih darova zaista otkriva našu potrebu za probuđenjem.

Uopšteno govoreći, koji je cilj dara proroštva? Možemo li ga sažeti u nekoliko reči? Jedan od divnih ciljeva je da upoređi različita tumačenja Pisma i da nam pomogne da razumemo koje je od njih pravilno, tako da bismo mogli videti razliku između istine i zablude.

Neko je u tom smislu Duh proroštva nazvao i sudijom ili arbitrom. Kad je neko marljivo proučavao neku istinu na temelju Pisma, a neko je drugi isto tako marljivo proučavao istu istinu na temelju Pisma, i njihovi se zaključci ne slažu, tada Bog preko proroka stavlja svoj pečat odobravanja na nečije delo i kaže: „Ovo je ono pravo!“

Proročki dar nije izliven s ciljem da otkriva ili uvodi nove istine. Njegov je cilj da razjasni istinu i da učini da se ona lako može razumeti. On baca svetlost na istinu koja je već otkrivena. Duhovni darovi su dati Crkvi za razumevanje, potvrđivanje, razjašnjavanje; ponekad da bi opomenuli, prosvetlili, utešili. To je Bog na delu, koji se trudi da pomogne Hristovom Telu, svojoj Crkvi.

Proroci su bili manja svetlost koja je upućivala ka većem svetlu. Oni nisu bili svetlost na kojoj se temelji autoritet. Oni nisu bili autoritet **iznad** Biblije. Oni su bili autoritet **o** Bibliji.

U Hristovo vreme živeo je jedan od najvećih proroka i na njegovom primeru možemo videti kako se Isus odnosio prema prorocima. Hajde da proučimo jedan uzbudljiv trenutak iz Isusovog života! Vreme Njegove smrti se već bilo približilo. U stvari, sve se događalo u petak, pred Njegovo raspeće. Isusa su uhvatili u Getsimanskom vrtu. Vukli su ga i gurali od Kajafe do Ane. Odveli su ga Pilatu, a Pilat ga je poslao Irodu. „A Irod videvši Isusa bi mu vrlo milo; jer je odavno želeo da ga vidi, jer je mnogo slušao za njega, i nadaše se da će videti od njega neko čudo. I pita ga mnogo koje za što; ali mu On ništa ne odgovori.“ (Luka 23,8.9)

Da li vam se ikad dogodilo da vas neko dočeka ćutanjem? Kako to izgleda? Isus „mu ništa ne odgovori“. Ko je bio taj Irod? To je bio vladar koji je učutkao glas Jovana Krstitelja. A Isus je upravo za Jovana Krstitelja rekao: „Nijedan između rođenih od žena nije izašao veći od Jovana Krstitelja.“ (Matej 11,11) Taj isti Irod, pijan i brzoplet, naredio je da se Jovanu Krstitelju odrubi glava. I zato sam, čitajući kako Isus stoji pred Irodom i kako mu ne odgovara ni reči, rekao: „Baš dobro! To je i zaslužio. Tako mu i treba, Gospode. Gledaj ga prodorno. Namršti se. Škripi zubima. Ali mu nemoj ništa reći. Dočekaj ga ćutanjem. On to i zaslužuje.“ Tako bih ja prema njemu postupao!

Međutim, Isus je došao da umre za Iroda isto onoliko koliko i za bilo koga drugoga. Tako, umesto da očekujemo ostvarenje scenarija koji sam ja zamislio, bilo bi bolje da vidimo suze u Isusovim očima, da vidimo Njegovo stisnuto grlo kad je shvatio da je pred Njim još jedan od onih koji su mogli da žive večno, a koji su odbili Njegovu ponudu. Svojim ćutanjem Isus kao da je govorio Irodu: „Ti nisi mario za glas mog proroka i ja više ništa ne mogu da učinim za tebe. Ti si odlučio šta ćeš da učiniš s mojim prorokom i ja ti više ništa ne mogu pomoći. Ti si učutkao glas dara proroštva i zato si okružen tišinom.“ Isus nije ćutao pred Irodom zato što je želeo da ga uvredi ili da bude grub. Jednostavno ništa više nije moglo da se kaže!

Jovan Krstitelj je bio više od proroka. Takav slučaj se dogodio bar dva puta u istoriji biblijskih ličnosti. U Jevanđelju po Mateju 11,9. Isus je naglasio da je Jovan Krstitelj bio više od proroka, a u desetom stihu nazvao ga je svojim vesnikom, Gospodnjim vesnikom. Isus je jasno kazao da je Jovan Krstitelj ispunjenje proročanstva o „Iliji koji će doći“. (Matej 11,14) Na kraju Starog zaveta, u Knjizi proroka Malahije, objavljeno je proročanstvo da će pre velikog i strašnog dana Gospodnjeg doći Ilija. (Vidi Malahija 4,5!) Jovan Krstitelj je bio delimično ispunjenje tog proročanstva. Ali, prema Malahiji, na samom kraju vremena, neposredno pre Isusovog dolaska, to proročanstvo će se ispuniti

u potpunosti. Prema tome, ako ikada čujete da je neko veći od proroka i da se naziva Gospodnjim vesnikom i da je manja svetlost koja upućuje ljude ka većoj svetlosti, treba da se trgnete i da obratite naročitu pažnju.

Jovan Krstitelj je bio manja svetlost. Jevanđelje po Mateju 3,13.14. kaže da je sam Jovan izjavio na Jordanu, kada je Isus došao da se krsti: „Ja nisam dostojan njemu obuće poneti... ti treba mene da krstiš.“ Kasnije, kada je Isusova popularnost počela da raste, a Jovanova da opada, Jovan je rekao: „Onaj treba da raste, a ja da se umanjujem.“ (Jovan 3,30) Jovan Krstitelj, ispunjenje proročanstva o Iliji drugom Iliji bio je manje svetlo koje je trebalo da upućuje ljude ka većem svetlu.

Vratimo se starozavetnom tekstu, koji govori o drugoj biblijskoj ličnosti koja je bila više od proroka!

„I stadoše vikati Marija i Aron na Mojsija... i rekoše: zar je samo preko Mojsija govorio Gospod? nije li govorio i preko nas? I to ću Gospod. A Mojsije beše čovek vrlo krotak mimo sve ljude na zemlji.

I odmah reče Gospod Mojsiju i Aronu i Mariji: dođite vas troje u šator od sastanka. I otidoše njih troje. Tada siđe Gospod u stubu od oblaka, stade na vratima od šatora. I viknu Arona i Mariju, i dođoše oboje. I reče im: čujte sada reči moje: prorok kad je među vama, ja ću mu se Gospod javljati u utvari i govoriću s njime u snu. Ali nije takav moj sluga Mojsije, koji je veran u svem domu mojem. Njemu govorim iz usta k ustima.“ (Očigledno je Bog smatrao Mojsija većim od proroka)

I tada se Bog obratio Mariji i Aronu:

„Kako se, dakle, ne pobjaste vikati na slugu mojega, na Mojsija? I gnev se Gospodnji raspali na njih, i On otide. I oblak se podiže sa šatora; i gle, Marija, beše gubava, bela kao sneg. I Aron pogleda Mariju, a ona gubava.

Tada reče Aron Mojsiju: gospodaru, molim te, ne meći na nas greha ovoga, jer ludo učinismo i zgrešismo.

Nemoj da ova bude kao mrtvo dete... I vapi Mojsije ka Gospodu govoreći: Bože, molim ti se, isceli je.

A Gospod odgovori Mojsiju: da joj je otac njen pljunuo u lice, ne bi li se stidela sedam dana? Neka bude odlučena sedam dana izvan okola, a posle neka bude opet primljena. Tako bi Marija odlučena izvan okola sedam dana; i narod ne pođe odande dokle Marija ne bi opet primljena“

To je bio trenutak napetosti u starozavetnom izveštaju. Zašto se dogodio i zbog čega? Zbog toga što se neko nije bojao da govori protiv Božjeg slugu! Smatralo se ozbiljnim prestupom, u dane proroka i onih koji su bili više od proroka, govoriti protiv njih, a kamo li pogubiti ih, kao što je to učinio Irod. Nije čudo da je i Isus stajao bespomoćno u Irodovoj prisutnosti. Kad je učutkao proroka, Irod je učutkao i Isusa. Zato Isus više ništa nije imao da mu kaže.

Ovo nas dovodi do osnovnog zaključka za danas: Svako ko je neprijateljski raspoložen prema prorocima, pre ili kasnije će biti neprijateljski raspoložen i prema Isusu. To je pravilo. To je aksiom. Biblijski je princip da onako kako postupaš prema prorocima, tako postupaš i prema Isusu.

Religiozni ljudi Hristovog vremena su se suočavali s jednim vrlo teškim problemom. Isus ih je nazvao licemerima (dvoličnima). On je jasno rekao: „Time samo svedočite za sebe da ste sinovi onih

koji su pobili proroke. I vi dopunite meru otaca svojih. Zmije, porodi aspidini! kako ćete pobeći od presude u oganj pakleni?“ (Matej 23,31-33) Teške reči, koje je Isus izgovorio sa suzama u očima i sa bolom u glasu.

U sedmom poglavlju Dela apostolskih nalazimo zapis o Stefanu za kojeg kažemo da je prvi hrišćanski mučenik. Ja ne mislim tako. Ja mislim da je Jovan Krstitelj bio prvi hrišćanski mučenik ili je to možda bio Avelj.

Međutim, Stefan je bio prvi hrišćanski mučenik u prvoj Hrišćanskoj crkvi. I dok je stajao braneći Isusa, primetio je kako se ljudi mršte. Konačno, prekinuo je svoju propoved i rekao: „Kojega od proroka ne proteraše oci vaši?“ (Dela 7,52) U tom trenutku su počeli da škruguću zubima na njega. Izveli su ga i kamenovali.

U šesnaestom poglavlju Jevanđelja po Luki Isus je ispričao priču o bogatašu i Lazaru. Bogataš je preklinjao da neko javi njegovoj braći šta mu se dogodilo, ali Isus je rekao: „Ako ne slušaju Mojsija i proroka, da ko i iz mrtvih ustane neće verovati.“ (Luka 16,31) Ponovo se srećemo sa biblijskim načelom da ni Bog više ne može ništa da učini za nas ako okrenemo leđa daru proroštva.

Isus je prorocima ukazivao razumno poštovanje. Sam je rekao: „Nisam došao da pokvarim ni zakon ni proroke!“ (Matej 5,17 – parafrazirano). Apostol Luka je zapisao izveštaj o Isusu koji dolazi u svoj rodni grad, čita iz Knjige proroka Isaije i kaže: „Danas se izvrši ovo pismo u ušima vašim.“ (Luka 4,21) A oni su Ga izveli iz grada i pokušali da Ga bace sa litice. Isus je citirao iz svih proroka, uključujući Danila, Jonu i Mojsija. Kad je plakao nad Jerusalimom, rekao je: „Jerusalime, Jerusalime, koji ubijaš proroke i zasipaš kamenjem poslano k sebi!“ (Matej 23,37) Isus je uvek pokazivao veliko poštovanje prema daru proroštva i snažno ga je branio.

Onoga jutra kad je vaskrsao, Isus se pridružio dvojici učenika. Navodio im je sve što su Mojsije i svi proroci govorili o Njemu (Vidi Luka 24,27!). I ponovo ih je kasnije upozorio da ne veruju naukama i zapovestima ljudskim (Vidi Matej 15,9!). Pošto im se tako otvoreno obratio, učenici su došli k Njemu i rekli: „Znaš li da fariseji čuvši tu reč sablazniše se?“ (Matej 15,12)

Isus je odgovorio: „Ostavite ih: oni su slepe vođe slepima.“ A zatim je ispričao jednu od svojih najkraćih priča: „Ako slepac slepca vodi, oba će u jamu upasti.“ (Vidi Matej 15,14!)

U čemu je bio njihov problem? Jednostavno su izgubili viziju! Izgubili su sposobnost da vide. Sećate li se da apostol Pavle upoređuje Crkvu sa telom i da govori o očima? (1. Korinćanima 12,16.17) To me podseća na jedno od imena koje su proroci imali u Starom zavetu. Zvali su ih „videoci“ (Vidi 1. Samuilova 9,9!). Kao dete sam se pitao šta znači ta reč. Nisam shvatao da Biblija govori o očima Crkve – o videocima. **Upravo posredstvom dara proroštva Bog pomaže vernicima da jasnije „vide“ životnu stvarnost.** I kad su ljudi u Hristovo vreme pokazivali da su slepi, jednostavno su priznavali, doduše nenamerno, da su okrenuli leđa prorocima i daru proroštva.

Ovde namerno ne spominjem nijedno ime. Želim samo da kažem onima koji dobro poznaju Bibliju da, ako budu verovali onome što Biblija kaže o svim duhovnim darovima koje Bog daje svojoj Crkvi, moraju da veruju i u dar proroštva. To je tako jednostavno. To ujedno znači da načelo *sola Scriptura* nije biblijsko načelo, jer nas načelo *sola Scriptura* upućuje na proroke. Svakako da zadivljuje što vas ti isti proroci, ukoliko su pravi, upućuju natrag Pismu!

Priča se o nekom čoveku koji je otišao da poseti poznatu umetničku galeriju. Dok je posmatrao slike, kazao je prijatelju koji je išao sa njim: „Ljudi govore da se ove slike prodaju za milione dolara. Ja ne bih dao ni prebijenu paru za gomilu ovakvih umetnina.“

Čuvar, čuvši komentar ovog čoveka, prišao mu je, potapšao ga po ramenu i kazao: „Gospodine, ove slike nisu na ispitu. Na ispitu su oni koji ih gledaju.“

Možda bi se nešto slično moglo reći i o daru proroštva. Možda mislite da ste dar proroštva stavili na probu, da mu sudite, a u stvari mi smo sami na probi da se vidi kako se odnosimo prema Božjem autoritetu.

O ovome bismo mogli da napišemo još mnoga poglavlja. Za sada ću vas poštediti toga. Ali, kad razmišljamo o temeljima na kojima počiva ono što verujemo, kad se upitamo zašto verujemo ono što verujemo, pazimo da ne zanemarimo jedan od najvećih darova koji je Crkva ikada dobila. I zapamtimo, na kraju, da onako kako postupamo prema prorocima, tako ćemo na kraju krajeva postupati i prema Isusu. To je neminovno.

5. DIVNI SAVETNIK

Kuda idete kad vam je potreban stručni savet psihoterapeuta? Kuda idete kad vam je potreban takav savetnik? Danas je skoro u modi biti „na terapiji“ ili posećivati ordinaciju psihoterapeuta.

Kakvu vrstu saveta vi dajete kada se neko obrati vama i zatraži da mu pomognete? Posle nekoliko godina posmatranja onoga što se događa na ovom području, prikupio sam neke misli o Božjem planu psihoterapije. Zar ne bi konačno trebalo da shvatimo suštinsku razliku između hrišćanske i nehrišćanske psihoterapije?

Želeo bih da počnem ovo razmatranje naglašavajući neka načela kojih se moramo držati prilikom traženja pomoći psihoterapeuta. Prvo načelo glasi da Bog mora da bude naš prvi i najvažniji psihoterapeut.

Biblija govori o nekome ko je Divni savetnik. Ovaj stih čujemo bar jednom godišnje u vreme Božića: „Jer nam se rodi dete, sin nam se daje, kojemu je vlast na ramenu, i ime će mu biti: Divni savetnik, Bog silni, Otac večni, Knez mirni.“ (Isaija 9,6) Ovo su zanimljiva imena, a sva se odnose na Isusa. Stariji prevodi stavljaju zarez između naziva divni i savetnik, ali ću ja ukloniti zarez i nazvati Isusa Divni savetnik. To čini i većina novijih prevoda.

Ako vam je potreban savetnik, psihoterapeut, jeste li već probali da potražite Onoga za koga Biblija kaže da je najbolji? Jeste li postali jedan od Njegovih klijenata? Jeste li uporedili Njegov cenovnik sa drugima?

On je Divni savetnik zato što je Bog silni. U Poslanici Rimljanima, apostol Pavle, zadivljen onim što je Bog, kaže: „O dubino bogatstva i premudrosti i razuma Božjega! kako su neispitljivi njegovi sudovi i neistražljivi njegovi putevi! Jer ko pozna misao Gospodnju? Ili ko mu bi savetnik?“ (Rimljanima 11,33) Kada se konačno obratite Onome koji nas je stvorio, koji zna kako funkcionišemo, shvatićete da Njemu nije potreban savetnik. On sam je Divni savetnik.

Proučio sam neke nadahnute informacije koje su nam date o psihoterapiji. Evo jednog primera:

„Neki (ljudi) su slabi u svom hrišćanskom iskustvu zato što... očekuju odobravanje ljudi sa daleko većom zebnjom nego Božje odobravanje. Oni su očekivali pomoć i savet od ljudi više nego od Boga... A tako je često i onima, od kojih su tražili savet, bila potrebna pomoć; jer njihove duše nisu bile ispravne pred Bogom... Oslanjanje na ljudsku mudrost ne podstiče rasteње u milosti.“(GW 414)

To je prilično gorak komentar iz vremena osnivanja naše Crkve.

„Oslanjanje na ljudsku mudrost ne podstiče rasteње u milosti.“

Većina od nas je svesna da se na nekoga mora osloniti. Mi imamo prednost da se možemo osloniti na Boga, ali... ako odlučimo da se ne oslonimo na Njega, onda ćemo se oslanjati na ljude. A tu opet imamo dve mogućnosti: ili ćemo se oslanjati na sebe ili ćemo se oslanjati na druge. Ako bolujemo od kompleksa niže vrednosti, ako nismo navikli da budemo samostalni, mi ćemo odlučiti da se oslanjamo na druge i da tražimo njihovo odobravanje.

Greh je počeo sa samodovoljnošću, sa čovekovom odlukom da bude sam sebi dovoljan. U stvari, oholost i samodovoljnost su gresi koji nam ostavljaju najmanje nade. Ovde ne govorimo o tome da čovek ne sme da bude svestan svoje vrednosti. Ni slučajno. Mi znamo da je Bog razočaran

kada sebe nedovoljno cenimo. Biblijska istina je da smo mi nemoćni da živimo pravedno, da smo nemoćni da činimo bilo šta bez Boga. Ali, činjenica da smo nemoćni ne znači da smo bezvredni. U očima Neba mi smo vredni svakog truda i svake žrtve i Bog zato želi da visoko cenimo sebe. Međutim, ukoliko ja odlučim da se ne oslanjam na Boga, kao što je to Lucifer učinio u početku, onda je sasvim sigurno da ću se oslanjati na sebe i da ću početi da mislim da sam sam sebi dovoljan.

Da li to znači da uvek treba da tražimo samo Božji savet i da se nikada ne savetujemo sa nekim drugim ljudskim bićem? Naravno da ne! Biblija kaže da mudar čovek sluša savet, da planovi propadaju kad nema savetovanja, a da uspevaju tamo gde ima mnogo savetnika. (Vidi Priče 12,15;15,22!)

Prema tome, kad se pojavi potreba za ljudskim savetom, kome da se obratimo? Pogledajmo šta kaže prvi Psalam. On govori o obilnim blagoslovima koji će se izliti na određenog čoveka: „Blago čoveku koji ne ide na veće bezbožničko, i na putu grešničkom ne stoji, i u društvu nevaljalih ljudi ne sedi.“ Ovo je prilično oštra kritika, zar ne? Ili „Blago onome koji ne sledi savete opakih!“ (Psalam 1,1 – Gas)

Evo još jednog teksta iz naše prošlosti: „Isus je rekao: Čuvajte se ljudi! Učenici nisu smeli da poklone potpuno poverenje onima koji ne poznaju Boga... Bog se sramoti i jevanđelje izdaje kada se Njegove sluge oslanjaju na savete ljudi koji nisu pod vođstvom Svetoga Duha. Svetovna mudrost je ludost pred Bogom. Oni koji se oslanjaju na nju, sigurno će pogrešiti.“ (Čežnja vekova, 297, 298)

Nemojte poklanjati svoje poverenja onima koji ne poznaju Boga! Mnogi ljudi koji se danas bave psihoterapijom, u toku svog obrazovanja prihvatili su pravilo da ne obraćaju pažnju na Boga. Oni ne žele da budu, kako se neko izrazio „toliko orijentisani prema Nebu, da ne budu dobri za Zemlju“. I zato u njihovoj slici sveta nema mesta za Boga.

Šta, dakle, da činimo kad nam je potreban stručni savet da bismo rešili neki bračni ili emocionalni problem? Treba da tražimo pomoć od hrišćanina koji ima stručnu kvalifikaciju da se bavi takvim problemima! Međutim, odmah se postavlja pitanje: a ko je hrišćanin?

„Pa, hrišćanski lekar, psihoterapeut, je onaj koji ide u crkvu“, reći ćete. Ne mora da bude tako. Ima mnoštvo rđavih razloga za odlazanje u crkvu.

„Hrišćanin je onaj koji veruje u Boga“, reći ćete. Ne mora da bude.

„Hrišćanski psihoterapeut je onaj koji veruje da je Biblija Božja reč.“ I opet, ne mora da bude.

Hrišćanski lekar ili psihijatar ili psihoterapeut je onaj koji je svoje obrazovanje stekao na univerzitetu Loma Linda. Ne mora da bude.

Prema tome, ko je hrišćanski lekar, propovednik ili učitelj?

Većina ljudi definiše hrišćanina po ponašanju ili moralnosti i jedva da pominje Isusa. Ali, prema mom shvatanju, hrišćanin je onaj koji voli da razmišlja i govori o Isusu. Hristos je u centru njegove pažnje. Razgovarao sam sa nekim psihoterapeutima nekoliko puta i bilo je divno slušati kako Isusa stavljaju u središte razgovora. Neki ljudi ne umeju da se snađu u tome. Oni to i ne žele.

Ima dobrih i loših psihoterapeuta. Loš psihoterapeut može da bude doktor filozofije i da ima svo obrazovanje koje ide uz tu titulu, ali da ipak eksploatiše potrebu ljudi da se oslanjaju na nekoga. Loš terapeut će podsticati pacijente da se oslanjaju na njega sve dok može. Uostalom, na taj način će zarađivati više novca.

Bolji terapeut je onaj koji dozvoljava klijentu da se oslanja na njega samo dok ne nauči da se ponovo oslanja na samog sebe. Međutim, suština Isusovog učenja je predanje samog sebe – potreba da se oslanjamo na Boga.

Dobar hrišćanski psihoterapeut će dozvoliti klijentu da se oslanja na njega samo onoliko koliko je neophodno da ga usmeri prema Bogu i nauči da se oslanja na Njega. U toku tog procesa, hrišćanski psihoterapeut neće oklevati, kada mu se za to ukaže prilika, da govori o Isusu i da pomogne klijentu da razmišlja o Isusu, Divnom savetniku. Ako poznajete takvog terapeuta, koji je osim toga i profesionalac na svom području, onda to nemojte kriti! Potrebno nam je što više takvih ljudi!

Biblija veoma jasno otkriva da je bezuman svaka ko se oslanja na svoje srce. Prema tome, ako sam psihoterapeut koji pokušava da navede pacijenta da bude sam sebi dovoljan i samozadovoljan, tada ga učim da bude bezumnik. Ako je to najbolje što će mi klijent dozvoliti da učinim za njega, onda je, naravno, izostavljanje Boga iz života njegova odluka i njegov najveći problem.

Međutim, hrišćanski terapeut će ljude upućivati na Divnog savetnika. On je svestan da je neodgovarajuće i prolazno rešenje oslanjati se na terapeuta. Biblija kaže: „Ne uzdajte se u knezove, u sina čovečjega, u kojega nema pomoći. Izide iz njega duh i vrati se u zemlju svoju: taj dan propadnu sve pomisli njegove.“ (Psalam 146,3.4)

Dakle, ko je hrišćanski psihoterapeut? Kakvog terapeuta bismo ti i ja morali da potražimo kad nam je potrebna terapija? To treba da bude neko ko mi neće dozvoliti da se udaljim od Boga, niti će mi svojim stručnim savetima omogućiti da se udaljim od Boga. Hrišćanski psihoterapeut će me što je pre moguće dovesti u vezu sa Bogom.

Ja verujem da mnogi obični ljudi – susedi, prijatelji i rođaci mogu da učine i mnogo više od onoga što obično čine terapeuti da bi ljude naučili da se oslone na Divnog savetnika. Ovo je postalo i više nego neophodno, jer danas mnogo psihoterapeuta zloupotrebljava svoju profesiju.

Kada razmatram različite metode psihoterapije koji se danas koriste, pitam se: „Kojim pristupom se Isus služio kada je pomagao ljudima? Da li je On zaista bio Divni savetnik?“

Vidimo da se Isus koristio i direktnim i indirektnim pristupom u terapiji. On je bio stručnjak za oba pristupa. Očigledno je da je znao kada treba da se posluži direktnim, a kada indirektnim metodom. Biblija navodi nekoliko primera upotrebe direktnog metoda. Na primer, ugledni farisej Nikodim je jedne noći došao da poseti Isusa. Kao da je želeo da Mu kaže: „Neophodno mi je da sa nekim vodim intelektualnu diskusiju, a Ti mi izgledaš kao dobar kandidat za sagovornika.“

Međutim, Isus ga je prekinuo i rekao: „Tebi je neophodno da se nanovo rodiš.“

To bi bio primer direktnog pristupa u psihoterapiji.

Šta da kažemo o ženi Samarjanki kod koje je Isus lečenje započeo indirektnom metodom: „Daj mi da pijem.“ I ubrzo zatim promenio pristup: „Idi zovni muža svojega; jer si pet muževa imala, i sad koga imaš nije ti muž.“ (Vidi Jovan 4,7.16-18!) To je bio direktni pristup, zar ne?

Zatim imamo književnike i fariseje koji su jednom prilikom prišli Isusu i kazali: „Mi smo seme Avramovo.“ (Vidi Jovan 8,33.44!) A Isus im je odvratio: Avram nije vaš otac. „Vaš je otac đavo.“ Ponovo direktan pristup!

Drugom prilikom je žena Sirofeničanka došla Isusu, jer su njenu kćer veoma mučili demoni. Isprva joj Isus nije odgovorio ni reči. Ne znam da li biste vi takvu terapiju nazvali indirektnom. Međutim, On joj je uskoro rekao: „Nije dobro uzeti od dece hleb i baciti ga psima.“ To je prilično direktan metod (Vidi Matej 15,26!), ali Isus je znao sa kakvim materijalom radi. Odlučni trenutak je kucnuo kad je ona rekla: „Da, Gospode, ali i psi jedu od mrva što padaju s trpeze njihovih gospodara.“ (Matej 15,27)

Možda ste čuli za fariseja koji je pozvao Isusa na večeru, a onda se žalio što Isusovi učenici ne peru ruke. Isus mu je rekao: „Bezumniče!“ (Luka 11,40) To je bio direktan pristup.

Isus je takođe bio veoma vešt u indirektnoj metodi ophođenja sa ljudima. Na primer, kada mu je bilo dvanaest godina, našao se na neformalnom sastanku sa izvesnim doktorima zakona u Hramu i počeo je da im postavlja pitanja. Neki misle da bi došlo do verskog probuđenja kakvog svet do tada nije video, da su prihvatili ideje na koje su ih pobudila ta pitanja. Međutim, oni su to odbili. Nisu želeli nebeskog Divnog savetnika. Mislili su da oni Njega uče. A On je, bar privremeno, učio njih.

Razmislimo i o bogatom mladiću koji je došao Isusu i rekao: „Koje dobro delo da učinim?“ A Isus ga je indirektno vodio u krug da bi ga naveo da ispita svoje srce. Tek tada je postalo jasno u čemu je njegov stvarni problem. I on je otišao od Hrista žalostan.

Izvrstan primer indirektnog pristupa Isus nam je pružio za vreme gozbe u domu fariseja Simona. Simon je naveo Mariju na greh. Isus ga je izlečio od gube, ali ne i od njegovog jadnog farisejskog ponašanja. Zato je Simon pokušao da se oduži Isusu pozivom na večeru. Posle večere Marija je došla i pomazala Isusu noge. Simon je počeo da kritički ocenjuje ono što se dogodilo. Zato mu je Isus postavio jednostavno pitanje: „Koji će ga od dvojice više voleti, onaj kome je više oprostio ili onaj kome je manje oprostio?“ (Vidi Luka 7,40-42)

Niko drugi nije znao na šta je Isus mislio, ali je Simon shvatio poruku. To je bio indirektni pristup koji je pridobio njegovo srce. Isus ga je zaštitio od neprijatnosti da bude razobličen pred svojim prijateljima.

Razmotrimo i put u Emaus, koji su dvojica učenika kasnije ovako opisala: „Ne goraaše li srce naše u nama?“ (Luka 24,32) Oni nisu čak ni znali da je to On kada im je postavljao pitanja i raspravljao sa njima iz Pisma.

Zatim nalazimo Isusa pred Irodnom, onim istim koji je osudio Jovana Krstitelja na smrt. Tekst kaže: „Ali mu On ništa ne odgovori.“ (Luka 23,9) To je bio prilično indirektni pristup, zar ne? Ali, Isus je jedino to mogao da učini. Mora da su Njegove oči bile pune suza dok je stajao pred još jednim Božjim detetom koje je odbilo Divnog savetnika.

Od koga je Isus dobio mudrost da zna kako treba da se ophodi sa ljudima, da zna kada da bude direktan, a kada indirektni? Koliko ja znam, On je tu mudrost našao u Nekome koji je stajao iznad Njega, a ne u sebi. Njegove mentalne sposobnosti je od Adamovih razdvajalo četiri hiljade godina sunovrata, ali je On znao kako da ostane u vezi sa Divnim savetnikom iznad sebe.

Kaže se da je katarza pročišćenja veoma važna. Nisam baš siguran kako glasi njena tehnička definicija, ali je očigledno da ona ima neke veze sa dozvoljavanjem ljudima da otvore branu da bi godinama nagomilani problemi provalili u prisustvu osobe koja ih voli. Isus je bio majstor katarze. Čovek je bio spušten kroz krov. Bio je oduzet. Međutim, ono što je najviše želeo bila je sigurnost da su mu gresi oprošteni. A Isus je otišao tako daleko da je ovu žrtvu duševne bolesti nazvao: „Sinko!“ A zatim je dodao: „Opraštaju ti se gresi tvoji.“ (Matej 9,2) I oslobodio ga je tereta. Na kraju, kao da se radi o paket aranžmanu, i izlečio ga je.

Setimo se i žene koju su dovukli pred Isusa i prvih reči koje je čula od Njega: „Ni ja te ne osuđujem.“ „Ni ja te ne osuđujem, idi, i odsada više ne greši.“ (Vidi Jovan 8,11!) A to je moguće samo u prisustvu nekoga ko zaista ne osuđuje.

Posmatrajmo Isusa kako kleči i pere noge učenicima. Jedno od svojih najvećih probuđenja oni su doživeli kad su shvatili razliku između oholosti i poniznosti. Međutim, oni su to shvatili u prisustvu Onoga koji se prema njima ophodio nežno i s ljubavlju, **koji ih je prihvatio onakve kakvi su bili.**

I na kraju, ne zaboravite razbojnika na krstu koji se našao u prisustvu Nekoga koji je sve voleo. Bio je prinuđen da kaže: „Opomeni me se, Gospode, kada dođeš u carstvo svoje.“ (Vidi Luka 23,24!) Isus je zaista bio Divni savetnik!

Kad god vam je potreban psihoterapeut – a to se verovatno događa mnogo češće nego što većina od nas shvata – svakako potražite hrišćanskog psihoterapeuta. I kad god se od vas traži da date savet, čak iako nemate ordinaciju ili titulu pored svog imena, setite se da hrišćanski psihoterapeut upućuje ljude Isusu. To je najbolje što im vi ili bilo ko drugi može ponuditi. Ako ne žele da prihvate vašu ponudu, uzalud će potrošiti mnogo vremena i novca, jer je svetovna mudrost samo privremena i na kraju će se pokazati kao bezvredna.

Želeo bih da vam preporučim Divnog savetnika. S Njim ste sigurni. I osim toga, On vas zaista voli.

*Divni je Spasitelj Isus, moj Gospod,
Divni Spasitelj moj,
On dušu moju krije u raselini, u steni,
Zaklon mi pruža, štit mi daje svoj.*

*On dušu moju krije u raselini, u steni,
Visoko nad krajem izbrazdanim, suvim,
U dubine svoje krije moj život,
Grli me rukama na krstu raširenim.*

6. DUHOVNA ŠIZOFREN IJA

Duhovna šizofrenija je problem s kojim smo se svi mi bar jednom sukobili, iako se obično misli da takve bolesnike možete sresti samo u duševnim bolnicama ili na sličnim mestima. Zato je ova rasprava neophodna, iako postoji rizik da ćemo se baviti pitanjem koje spada u psihijatriju ili psihoterapiju. Smatram da smo bezbedni sve dok se budemo ograničili na ono što nam Biblija govori.

Naš osnovni tekst će biti 23. poglavlje Jevanđelja po Mateju. Provešćemo neko vreme razmatrajući ovo poglavlje. Pogledajmo najpre prirodu bolesti koju je Isus opisao, govoreći verskim vođama svog doba:

„Teško vama književnici i fariseji, licemeri, što čistite spolja čašu i zdelu, a iznutra su pune grabeža i nepravde. Fariseju slepi! Očisti najpre iznutra čašu i zdelu da budu i spolja čiste. Teško vama književnici i fariseji, licemeri, što ste kao okrečeni grobovi, koji se spolja vide lepi, a unutra su puni kostiju mrtvačkih i svake nečistote. Tako i vi spolja se pokazujete ljudima pravedni, a iznutra ste puni licemerja i bezakonja.“ (Matej 23,25-28)

Mislim da je iz ovog teksta očigledno da Isus govori o ljudima koji su spolja jedno, a iznutra drugo. Možda bismo, za početak, ovu pojavu mogli da nazovemo sindrom višestruke, podeljene ličnosti.

Sećam se kada sam kao student, na univerzitetu La Sijera, sa profesorom psihologije odlazio u državnu bolnicu i posmatrao lekare dok razgovaraju sa pacijentima. Pre nego što bi uveli pacijenta, ispričali bi nam sa kakvim problemom se suočava i šta će se dogoditi kada budu pritisnuli „dugme“ koje će ga navesti da progovori kao druga ličnost. Bilo mi je žao tih nesrećnih ljudi.

Često sam od tada razmišljao o tom problemu. S vrlo sličnim pojavama suočavamo se i u Crkvi. Neko pritisne „dugme“ i slušaocima odjednom počnu da drhte usne, da teku suze, kao da se odjednom pretvore u neku drugu ličnost. I ja sam imao svojih problema sa šizofrenijom na duhovnom području. Teši me jedino činjenica da se i većina od vas nalazi u istom položaju. To je zato što smo deo Crkve poslednjeg vremena, poznate kao Laodikeja, a Laodikeja je poznata upravo po tome što je mlaka. Nekada sam se pitao koliko mlak da se poslužimo primerom baterije u kupatilu može da bude neko ko je vruć na levoj i hladan na desnoj strani. Međutim, biblijsko tumačenje mlakosti se nalazi u našem osnovnom tekstu. (Matej 23) **To je vernik koji je spolja vruć, a iznutra hladan! To je osoba koja povlači prave poteze, kojoj ne bi ni na pamet palo da učini nešto loše. Ona uopšte ne mari za Boga, ali se ipak trudi da bude dobra, lojalna društvu u kome živi i da sačuva svoj dobar glas, svoj ugled. Takva osoba je žrtva nečega što se naziva pukim moralisanjem, što ima svoju vrednost, ali nije religija i nije pravednost. Mi smo rođeni sa tim problemom. Prema Pismu, mi smo svi rođeni u grehu, što znači da smo od početka daleko od Boga. Mi sami, naše ja, nalazi se u centru našeg interesovanja. To je zajednički imenilac koji sve objedinjuje i iz kojeg proizlaze sve ostale misli i pobude i ciljevi i tajne namere srca. U toku života mi se obučavamo, prihvatanjem kulture u kojoj živimo i svojih merila kako da kontrolišemo svoje vidljivo ponašanje. Međutim, Isus ima da nam ponudi nešto mnogo bolje. On želi da nas promeni, tako da iznutra budemo isti kakvi smo spolja.**

Problem Laodikeje je u tome što ona ne zna u čemu je njen problem. To je čest slučaj i u medicini. Ljudi nisu svesni svojih patoloških problema.

Pogledajmo dijagnozu koju nam daje naš osnovni tekst! Delovaćemo kao duhovni psihijatri. Dijagnoza glasi da ni ti i ja nismo spolja ono što smo iznutra!

„Teško vama književnici i fariseji, licemeri, što zidate grobove prorocima i krasite rake pravednika, i govorite: da smo mi bili u vreme svojih otaca, ne bismo s njima pristali u krv proroka. Time samo svedočite za sebe da ste sinovi onih koji su pobili proroke. I vi dopunite meru otaca svojih. Zmije, porodi aspidini! Kako ćete pobeći od presude u oganj pakleni?“

Šta je Isus pokušavao da postigne, udarajući tako oštro i igrajući ulogu koja Mu zaista nije odgovarala, osim u nekoliko prilika, kao što je bilo čišćenje Hrama? Kako da shvatimo ovu pouku iz istorije koja nam je bila data pre nekih dve hiljade godina? Ko bi danas bio u stanju da postavi valjanu dijagnozu našeg stanja? Možemo li mi biti sami svoji lekari?

Jednom sam zaključio da je članu moje porodice potreban test tolerancije na glukozu. Pozvao sam medicinski centar i rekao: „Želeo bih da poručim test tolerancije na glukozu.“

Oni su me upitali: „Ko je vaš lekar?“

Ja sam rekao: „Molim?“

„Ko je vaš lekar?“

„Pa, nisam znao da mi je potreban...“

„Da, ne može bez lekara.“

Ja sam želeo test tolerancije na glukozu za člana svoje porodice zbog nečega što sam primetio u porodici mojih poznanika. Profesionalci su me brzo podsetili da ne žele da dozvole pacijentima da sami sebi određuju dijagnozu.

Međutim, Biblija traži, kad su u pitanju naše duhovne potrebe, da svako ispita sam sebe.

Hoćete li da kažete da mogu da stavim sebe na sto i da se sam pregledam?

Da, ali zapazimo šta zapravo traži tekst u 2. Korinćanima 13,5. (parafrazirano): „Ispitaj samoga sebe da li si **u veri**.“ Možda bi se ista misao mogla i drukčije izraziti: Ispitaj sebe da li si u kontaktu sa lekarom i da li Mu veruješ ili se samo trudiš da sam rešiš svoje probleme. Ispitaj sebe da vidiš da li si u vezi sa Onim koji poznaje tvoje srce, jer je ljudsko srce prevarno iznad svega i strašno pokvareno!

Postoji jedno nebesko biće koje je direktno zaduženo da nam pomaže u postavljanju dijagnoze. O Njemu čitamo u Jevanđelju po Jovanu 16,8: „I kad on dođe uveriće svet o grehu i o pravdi i o sudu“ (Bakotić). Njegovi inicijali su S. D. Možda već možete da pogodite ko je On – Sveti Duh. On prodire u našu unutrašnjost i može da vidi kako zaista funkcionišemo.

Dok proučavamo ovo poglavlje možemo se upoznati sa simptomima duhovne šizofrenije. Ne znam da li će neko od nas uspeti da otkrije neki od ovih simptoma kod sebe, da ih vidi u našoj istoriji ili čak zapazi u našoj Crkvi. Vratimo se na početak našeg osnovnog teksta! Tu ćemo naći opis jednog od prvih simptoma: „Sve, dakle, što vam (vođe) kažu da držite, držite i tvorite; ali što oni čine ne činite; jer govore a ne čine.“ (Matej 23,3) Govore, a ne čine! Znaju da kažu ono što treba da se kaže, ali, odvojeni od Hrista, nesposobni su da čine ono što je ispravno. „Vežu bremena teška i nezgodna za nošenje, i toware na pleća ljudska; a prstom svojim neće da ih prihvate.“ (Matej 23,4) **Dakle, čovek koji je bolestan od duhovne šizofrenije je fanatik koji svoje ideje nameće drugim ljudima, a u dubini svoga srca ne prihvata iskreno ono što pokušava da nametne drugima.**

Tekst dalje naglašava da „sva dela svoja čine da ih vide ljudi.“ (Matej 23,5) Dobar opis sindroma „ispred svih i u centru pažnje“, ako baš hoćete. „Gledajte šta ja činim!“ To je ozbiljan simptom ove bolesti.

Šesti stih kaže da su jevrejske vođe volele „začelja“ i „prva mesta.“ Mi bismo mogli da se tu zaustavimo, ali tekst nastavlja i navodi koja začelja i koja prva mesta: „I traže začelja na gozbama i prva mesta po zbornicama, i da im se klanjaju po ulicama, i da ih ljudi zovu: ravi! ravi!“ **Prema tome, ti ljudi su samoljubivi i vole da budu u središtu pažnje, u začeljima.**

Proučimo trinaesti stih! Koja neminovna konačna posledica stiže obolele od duhovne šizofrenije? „Teško vama književnici i fariseji, licemeri, što zatvarate carstvo nebesko od ljudi.“ Jedan od načina da se definiše carstvo nebesko ili carstvo Božje ili Jevanđelje o carstvu je da se opiše kao radosna vest o spasenju verom. U stvari, kada god naiđete na reč **carstvo**, **možete je** zameniti pojmom **opravdanje verom**. Duhovni šizofrenici ne dozvoljavaju ljudima da to razumeju. Upravo po tome su i poznate šizofrene vođe. „Vi zatvarate carstvo nebesko od ljudi.“

Da vidimo šta kaže četrnaesti stih! „Teško vama književnici i fariseji, licemeri, što jedete kuće udovičke, i lažno se Bogu molite dugo.“ Ovo je vrlo zanimljiv simptom. **Duhovni šizofrenici su poznati po dugim molitvama. Možda je to njihov način da onim spolja nadoknade ono što im nedostaje iznutra.** I možda je upravo to shvatio evanđelista Čarls Spurdžon kada je usred jedne duge molitve jednoga od svojih starešina ustao i kazao: „Dok naš brat ne završi svoju molitvu, hajde da otpevamo pesmu broj 563!“

Još jedan simptom duhovne šizofrenije nalazimo u petnaestom stihu.

Postoji još jedno područje po kome se duhovna šizofrenija naročito ističe. Od 16. do 22. stiha Isus govori o intelektualnoj raspravi o Hramu i o hramskom zlatu u koju su se ovi ljudi upustili. Očigledno je da su bili veoma vešti u seciranju i analiziranju. Drugim rečima, dajte im malo intelektualnog religijskog „predjela“ o kome će raspravljati i oni će trošiti sate, baveći se onim što bismo mogli nazvati pseudo-intelektualizmom.

Drugi element koji se ovde naglašava je nedoslednost. Fariseji su bili nenadmašni u naglašavanju beznačajnih i zanemarivanju značajnih pitanja. Isus je zahtevao iskrenu religioznost i doslednost u hrišćanskoj veri.

Sada ćemo zapaziti nešto prilično zapanjujuće kod ove bolesti. Naš tekst nastavlja: „Teško vama književnici i fariseji, licemeri, što dajete desetak (od najmanjih stvari).“ Dakle, bili su veoma strogi u davanju desetka. Ako hoćete da vidite crkvu koja nema novčanih problema, potražite crkvu punu bolesnika od duhovne šizofrenije.

Međutim, upravo u tome se krije problem: oni nisu pokazivali ni milosti, ni pravednosti ni vere ili da to jasnije kažemo, u suštini, nedostajalo im je ljubavi. **Oni su bili veliki u spoljašnjoj religiji, ali im je nedostajalo unutrašnje religije. Ipak, najviše im je nedostajalo vere i ljubavi i milosti.**

Toliko o simptomima i o dijagnozi. Pređimo na lečenje! Lečenje je ipak najvažnije,

Već smo zapazili da lečenje obuhvata potrebu da se „očisti najpre iznutra čaša i zdela da budu i spolja čiste.“ (Matej 23,26) Moj brat i ja smo još u detinjstvu shvatili, dok smo prali sudove, da ne moramo da peremo posuđe spolja. Dok smo ga prali s unutrašnje strane, sa spoljašnje se već samo po sebi opralo. I to je odgovor. To je zaista pravi izazov upućen modernoj teoriji o **bihevioralnoj modifikaciji** (o promeni ponašanja). To je izazov ideji da se, ukoliko ne osećate ljubav, ponašate kao dajete osećate i da ćete u dogledno vreme, ukoliko se dovoljno dugo budete ponašali kao da volite, sigurno početi da osećate ljubav. **Plan da menjanje počne spolja i da se onda proširi i na unutrašnjost uvek doživljava neuspeh i uvek će ga doživljavati. Samo je Bog dovoljno veliki da**

izađe na kraj sa onim što se zbiva unutra. Mi to ne možemo. U stvari, potrebna je operacija – veoma ozbiljna operacija. To znači da treba da odete lekaru, hirurgu. Morate da odete u bolnicu.

A kakva je to operacija potrebna? Transplantacija srca!

Jednom sam otišao da posetim čoveka koji je čekao da mu se presadi srce. To se događalo u vreme kada je transplantacija srca bila u povoju i kad je rizik bio veliki, veoma veliki. Ja sam ga upitao: „Da li si svestan rizika kome se izlažeš?“

„Da“, rekao je on, „ali, ako treba da nastavim da živim ovako kako sada živim, radije neću da živim.“ Prema tome, moramo prihvatiti rizik! Kada se čovek prepusti bolnici, prepusti hirurškom nožu i pristane da mu se presadi srce, on mora da digne ruke od sebe. Zar nije tako? Zato je Isus i rekao: „Ne treba lekar zdravima nego bolesnima.“ (Luka 5,31)

Ja bih voleo da idem lekaru, pogotovu radi neke delikatne operacije, koji ne samo zna šta radi, već koji bar malo zna šta znači naći se u mojoj koži.

Sećam se jednog lekara iz Bejkersfilda u Kaliforniji koji nikada u životu nije bio bolestan. Onda se jednoga dana razboleo od reumatske groznice. Zaista ga je teško pogodila. U stvari, učinila ga je invalidom. Zamalo nije umro. Ali, kada se sve završilo, razgovarao sam s njime i rekao: „Mora da je strašno to što ste morali da pretrpите.“

On mi je odgovorio: „To je najbolje što mi se ikad u životu dogodilo.“

„Kako to mislite?“ upitao sam.

„Sada kada se nađem u ordinaciji, razumem ljude koji trpe. Ranije ih nikada nisam razumeo.“

Zar nije dobro znati da imamo nekoga koji razume kako se osećamo, jer je u svemu bio kušan kao i mi (Vidi Jevrejima 4,15!). On nas razume i On je lekar. On je Veliki lekar. Njemu nije bila potrebna transplantacija srca, ali **On poznaje udarce i rane koje nanosi svet greha. On je „hodao u našim cipelama“**, kako se to kaže. On zna kako da nas podseti na tekst u Knjizi proroka Jezekilja 36,26. i da ispuni svoje obećanje: „I daću vam novo srce, i nov ću duh metnuti u vas.“ **Mi odlazimo ovom lekaru samo onda kada shvatimo da sami više ništa ne možemo i da je On jedini u stanju da nam pomogne. A Njemu možemo da odemo takvi kakvi smo. Možemo da prestanemo da stavljamo zavoje na svoje rane. Možemo da prestanemo da krpimo sami sebe. Sve to pod uslovom da smo voljni da priznamo svoje stanje.** Možda je zato Psalam 51. tako jasan kada govori o tome. **David, pošto je prošao kroz svoje borbe, naučio je da bude otvoren i iskren. On je priznao u čemu je njegov problem i zamolio Velikog lekara da ga izleči. I mi možemo zatražiti od tog Lekara da nas očisti.** „Krv Isusa Hrista očičava nas od svakoga greha.“ (1. Jovanova 1,7) I u hirurškoj sali dobićemo novu krv.

Dok sam još radio kao pastor u Los Anđelesu posetio sam Memorijalnu bolnicu Vajt i dr Verem me je pozvao da prisustvujem operaciji na otvorenom srcu. Mislio sam da ću se sigurno onesvestiti, jer sam se jednom onesvestio dok sam samo gledao film snimljen na univerzitetu La Sijera. Međutim, toliko sam bio očaran posmatrajući operaciju, da nisam imao vremena da se onesvestim. Dr Verem je samo stajao kraj stola dok su drugi „obavljali svoj posao“ priključivali mašinu za srce i pluća, otvarali grudni koš, otvarali srce. Konačno, ugledali smo srčane zaliske kako se skupljaju i šire. I tada je došao red na dr Verema. On je uzeo skalpel i počeo da radi u ritmu otkucanja srca, kao neko ko pokušava da podesi mašinu u radu. Samo ga je lako dotakao i ono se malo otvorilo. Dotakao ga je još jednom i ono se još više otvorilo.

Zatim je spustio skalpel. Njegov deo posla je bio završen. I svi su bili srećni da mu prepuste upravo taj deo posla. On je bio profesionalac.

To me je tako očaralo, da sam u bolnici ostao do kraja dana i prisustvovao svim mogućim operacijama, otvaranju lobanje, operaciji dojke i stomaka, kada lekari nisu mogli da učine ništa drugo nego da samo ponovo zašiju pacijente, jer su tumori bili suviše veliki. **I dok sam sve to posmatrao, morao sam da razmišljam o Velikom lekaru i o tome kako se u Njega možemo potpuno pouzdati. Možemo se predati u Njegove ruke i očekivati da ćemo biti i više nego pobednici kad On prihvati naš slučaj.**

A šta da kažemo o postoperacionom periodu? Voleo bih da mogu da vam garantujem da ćete ozdraviti i da više nikad nećete morati da idete u bolnicu. Međutim, istina je da i vi i ja moramo da ostanemo u bolnici do kraja života. A bolnica je Crkva. Mi u Crkvu idemo da ozdravimo i da ostanemo zdravi. „O, mislim da ću se snaći i bez bolnice!“ smatrate vi. Bog ipak tvrdi da ne možemo! Ako napustimo bolnicu, prognoza je sigurna smrt. Ne smemo napustiti ni Lekara. Moramo ostati kod Njega. Ako ostanemo kod Lekara, možemo očekivati potpuno i večno izlječenje. Tako je to i ne može da bude drukčije!

„Ali, ja nemam dovoljno novca da ostanem kod lekara i u bolnici. Zar ne znate kakve su danas cene medicinskih usluga?“ ponovo prigovarate.

Svet je zaista skrenuo i ostavio nas na cedilu. Ja se razbolim samo kad pomislim da ću se razboleti, jer ko to može da plati? Čak je i plaćanje zdravstvenog osiguranja problem. Dolaze dani kada čak ni to nećemo moći da platimo. A ne postoji ni životno osiguranje! To je samo pogrešan naziv. Zašto se to uopšte zove životno osiguranje? Ne postoji nijedno osiguravajuće društvo na svetu koje može da garantuje život. Jedino što garantuje su bogate udovice. Kada bi postojalo neko osiguravajuće društvo na svetu koje bi zaista moglo da osigura život, ne bi bilo dovoljno mesta u redu za sve koji bi požurili da se osiguraju, zar ne? Da, a koliko bi to koštalo?

Nosim vam dobru vest. Ne košta ništa. Loša strana ove dobre vesti je da košta sve. A vi znate kako to već ide. Lečenje ne košta ništa i košta sve. Ne košta ništa u dinarima i parama. Ali košta sve u predanju i u shvatanju da nam je On potreban i da nam je potrebna Crkva, Hristovo Telo, da bismo se oslobodili svoje bolesti. Nema otpuštanja iz bolnice niti ukidanja lekarskog nadzora. A kada pomislimo da ima, to je samo zato što je naša bolest smrtonosna.

Slušaj, susede, želeo bih da istaknem dobru vest: da smo u dobrim rukama kad odlučimo da se prepustimo brizi Velikog lekara. Ako to ne učinimo, za nas nema nade.

Kada imam neki nasledni problem, odnosno duhovnu šizofreniju, drago mi je što mogu da se obratim lekaru koji ne boluje od te iste bolesti. Kada se suočavam sa psihološkim problemima, ne želim da tražim pomoć od onih koji ne priznaju Boga. Biblija kaže da bih bio bezuman kada bih to činio. Igre kojima se danas psiholozi i psihijatri, takozvani psihoterapeuti, igraju sa umovima ljudi su zastrašujuće. Želeo bih zato da se obratim Stvoritelju koji savršeno poznaje ljudski um i zna da je „srce prevarno iznad svega i opako; ko će ga poznati?“ (Jeremija 17,9) Želim da moju bolest leči Onaj koji može da zagleda i u najudaljenije kutke moga srca i da mi pomogne da shvatim šta nije u redu sa mnom i šta treba da se čini!

Čuo sam da su stručnjaci otkrili da je jedan od uzroka šizofrenije loša ishrana. To je za mene bilo veliko iznenađenje. Ali mi je pomoglo da shvatim zašto je žena jednog mog prijatelja dospela u ustanovu za lečenje umno poremećenih. Nisu znali šta da čine s njom, sve dok se nisu pozabavili njenim načinom ishrane i šećerom u krvi i dok nisu otkrili da se u tome krije uzrok celog problema.

Da li znate da ćemo se vi i ja, ako se ne budemo hranili kako valja, ponovo vratiti u svoje staro duhovno stanje? Isus je rekao: „Ja sam hleb života.“ (Jovan 6,35) Za Duha Svetoga se kaže da je „voda živa.“ (Jovan 4,10)

Još jednom vas podsećamo na jednostavne lekove za održavanje fizičkog i duhovnog zdravlja: na sunčevu svetlost Božje ljubavi; na vodu Svetoga Duha; na odmor „Hodite k meni ... i ja ću vas odmoriti“ (Matej 11,28), čiji je simbol Subota; na vazduh, koji je molitva, disanje duše; na vežbe hrišćansko svedočenje i službu; i na valjanu ishranu Božju reč. Zatim na umerenost i samokontrolu u svemu, što možemo dobiti jedino od Boga; i na poverenje u božansku silu.

Zašto da uzalud trošim svoje vreme i novac pokušavajući da rešim svoje fizičke probleme, iako su mi na dohvat ruke ovih osam prirodnih lekova? To zaista nije pametno.

I zašto da odlazim svetovnom – da ne kažem bezbožnom – psihoterapeutu, iako mi na raspolaganju stoji nebeski savetnik? Zašto da uzalud trošim vreme i novac? Možda je to neophodno, možda sam primoran na to, ili, možda, po svojim sadašnjim shvatanjima, i nemam drugog izbora? Međutim, da bih stvarno rešio fizičke i duhovne i emocionalne probleme treba da se obratim Velikom lekaru. Ja vas pozivam da se obratite Njemu, pozivam vas da pozovete i svoje prijatelje da se obrate Njemu, jer znamo šta je sve voljan da učini za nas.

7. ŽENA NA STUDENCU – 1. DEO

Vratimo se dve hiljade godina u prošlost i pridružimo se ženi na studencu (bunaru). Pokušajmo da u tom prizoru pronađemo sebe. „Tako dođe u grad samarijski koji se zove Sihar, blizu sela koje daje Jakov Josifu, sinu svojemu. A onde beše izvor Jakovljev.“ (Jovan 4,5.6) U stvari, on je i sada tamo. Da li ste to znali? To je jedno od svega nekoliko autentičnih mesta koja i sada postoje i koja izgledaju otprilike onako kako su tada izgledala. Naravno, preko njega je sagrađena crkva. (Crkve su sagrađene preko svega što se spominje u Bibliji, osim preko Galilejskog mora!) Možete otići u podrum te crkve i sesti kraj Jakovljevog izvora. Možete gledati vodu na dubini od preko tridesetak metara. I, ako hoćete, možete piti iz pehara kojim se poslužilo već više od dva miliona ljudi. Ili, možda, nećete! Međutim, bilo kako bilo, studenac još i dan danas postoji. Jakov je iskopao taj studenac kada je unaokolo bilo dosta vode sa izvora i drugih bunara. Ali, očigledno da se i u njegovo vreme javljao problem prava vlasništva i granica. I zato, da bi izbegao sukobe, iskopao je sebi bunar.

Biblija kaže da „Isus umoran od puta seđase na izvoru; a beše oko šestoga sata (u podne).“ (Jovan 4,6) Da li vam je drago što se i Isus mogao umoriti? On je došao da pomogne onima koji znaju šta znači biti rođen na pogrešnoj planeti. On je znao šta znači biti umoran, bilo u čamcu na moru ili na Jakovljevom studencu. Ne znamo baš sasvim sigurno zašto je ovog puta bio umorniji od svojih učenika. Znamo samo da su Ga ostavili samog, potpuno iscrpljenog i da su otišli u grad da kupe nešto hrane. Očigledno je da nije mogao da nastavi put. Ili je možda znao da mu je Bog ovde ugovorio važan sastanak. U svakom slučaju, vidimo da sedi na studencu kad „dođe žena Samarjanka da zahvati vode“. (Jovan 4,7)

Ona nije spadala među najpoželjnije slušaoce u dane postojanja Hrama u Jerusalimu.

Prvo, žene uopšte nisu visoko kotirale na prioritetoj listi tog vremena.

Ali, Isus je i došao da na naročiti način naglasi vrednost žena. On je to stalno činio; gajio je naročito poštovanje prema ženama koje su u to doba bile nepriznate i potcenjene.

Drugo, ona nije predstavljala baš idealnu publiku i zato što je bila Samarjanka. Stanovnici Jerusalima su Samarjane nazivali neznabošcima i psima. Nijednom Jevrejину koji poštuje sebe ne bi ni palo na pamet da razgovara sa neznabošcima iz Samarije. Da bi sve bilo još gore, ova žena verovatno nije bila ni član roditeljskog veća seoske škole u svom mestu pored Sihara. Sumnjam da je predsedavala organizaciji roditelja i nastavnika i nikako nije mogla da bude članica gradskog saveta. U stvari, morala je da prelazi više od kilometra da bi došla do vode, jer studenci sa kojih su druge žene donosile vodu, za nju nisu predstavljali sigurna mesta. Ona je bila *persona non grata*, nepoželjna. Imala je iza sebe pet propalih brakova, što u to vreme nije bilo baš popularno. A čovek sa kojim je trenutno živela nije bio njen muž.

I zato smo i mi iznenađeni kada vidimo da na Jakovljevom studencu Isus otpočinje razgovor sa njom. „Reče joj Isus: daj mi da pijem.“ (Jovan 4,7)

Daj mi da pijem?! Kako to misliš? Na prvom mestu, Isus je Onaj koji je stvorio vodu, Onaj koji je bio zadužen za vodu kada je Izrailj putovao kroz pustinju. Taj što sedi tu i traži vode je Onaj koji poznaje vode iznad svoda i vode ispod svoda. On je Onaj koji može da učini da voda poteče iz stene. Na samo jedan Njegov mig, Jakovljev studenac se mogao pretvoriti u najveći gejzir na zemlji. Međutim, umesto toga, On se ponaša kao čovek, živi kao što živimo ti i ja. I zavisi od milosti prolaznika da Mu da gutljaj vode.

Isus nikada nije učinio čudo u svoju korist, da bi zadovoljio neku svoju potrebu. Zato je i kazao: „Daj mi da pijem.“ Imao je na umu drugi cilj kad je od žene zatražio da pije. Nije samo Njegova žed

bila u pitanju. On se poslužio metodom službe i svedočenja koji je veoma uspešan. Ljudi su danas razočarani organizovanom religijom i našim često korišćenim metodima svedočenja. U stvari, neke od nas spopadne muka kada se setimo kako smo nekada pokušavali da nateramo sve vernike da idu od kuće do kuće i da kucaju na vrata ljudima koje nikada ranije nisu videli. Ima toliko mnogo stereotipnih mišljenja o svedočenju. Novi program je da svedočenje postane način života, da hrišćani svedoče svojim životom, da svedoče neprestano! Svedočenje ne sme da bude samo program rada. To treba da postane način života. Nevolja je samo u tome da naučimo da to činimo!

Neki moj prijatelj je jednoga dana otišao na benzinsku pumpu i vlasnik je izašao da mu sipa gorivo. Rekao je mom prijatelju: „Kako se Isus danas ophodi prema Vama?“ Moj prijatelj se iznenadio. Nije znao šta da kaže. Konačno se snašao i rekao: „Pa, nikad bolje.“ Dok je išao svojim putem, mislio je u sebi: „Kako je mogao da to kaže tako lako?“ Mi nismo navikli na takav način svedočenja.

Međutim, Isus nam je ostavio jednostavan primer. Zatražio je uslugu. Kada od nekoga zatražite čašu vode, vrlo skoro i on će od vas zatražiti čašu vode! Upravo to se dogodilo ovde na studencu. Kad od nekoga zatražite uslugu, uspostavlja se poverenje. Učitelj nam je praktično pokazao kako to da radimo. „Daj mi da pijem“ ili „Mogu li da dobijem čašu vode?“

„Reče mu žena Samarjanka: kako ti, Jevrejin budući, možeš iskati od mene žene Samarjanke da piješ? Jer se Jevreji ne mešaju sa Samarjanima. Odgovori Isus i reče joj: da ti znaš dar Božji i ko je taj koji ti govori: daj mi da pijem, ti bi iskala u njega i dao bi ti vodu živu.“ (Jovan 4,9.10)

„Da ti znaš dar Božji.“ U ovim rečima se krije srž ovog teksta. **Isus se pojavio na Zemlji u trenutku kada je jedan od najvećih problema s kojima se ljudski rod suočavao od početka religije bio na vrhuncu, naročito među pripadnicima izabranog naroda: Sam zaslužuješ večni život, sam krčiš sebi put do neba. Spasenje nije besplatno. Mogu da ga zadobiju samo ljudi jake kičme i mišića. Pravednost se stiče mišićima, pravednost se nasleđuje, pravednost se plaća službama u Hramu. Sve mi to veoma liči na one današnje priručnike: „Uradi sam!“**

To je čir od kojeg boluju sve svetske religije. U stvari, u tome je razlika između hrišćanstva i svih ostalih svetskih religija. Zapanjuje, međutim, da se to zlo ukorenilo i u hrišćanstvu. Nema potrebe da gubite vreme i da istražujete učenja svih svetskih religija. Nema svrhe. **Morate imati na umu samo jedno jedino pravilo: Sve ostale svetske religije govore o spasavanju samoga sebe, jedino hrišćanstvo tvrdi da je čoveku potreban Spasitelj. Sve ostale religije su utemeljene na zaslugama. Hrišćanska religija je utemeljena na daru. Bog se opredelio za sistem dara.**

Čovek bi pomislio da će hrišćani biti oduševljeni time, ali nisu! Na sve strane se srećemo s ljudima koji su opsednuti željom da učine nešto veliko da bi postali dostojni spasenja, da bi zaslužili spasenje. Mi smo kopije ljudi Hristovog doba. A On je došao da obori taj sistem. On kaže: „Da ti znaš dar Božji...“

U prvi čas mogli bismo da pomislimo na sve darove koji nam se nude u Jevanđelju, kao na primer: pokajanje je dar. To će neke od nas iznenaditi. I oproštenje je dar. Ne možete ga zaraditi. Sveti Duh je dar. Opravdanje je dar sa svim onim što u opravdanje spada.

Međutim, ono što je Isus zaista imao na umu pojavljuje se nekoliko stihova ranije u Jevanđelju po Jovanu: „Jer je Bog tako zavoleo svet, da je i Sina svoga jedinorođenoga dao...“ (Jovan 3,16 – D. Stefanović)

On je taj dar! Filozofske i teološke ideje mogu da nam pomognu u našem razumevanju. Ali, **On** je dar i svi drugi darovi dolaze s njime.

„Da ti znaš Dar.“

„O, ja znam sve darove!“ reći ćete. Ali, da li **poznajete** Dar? **Da li ste se upoznali sa Darodavcem? Sa Onim koji je došao da nam pokaže da se spasenje dobija besplatno? Mi ne možemo zaraditi niti platiti ni jedan jedini delić spasenja.** Pa ipak, kako je svet došao u položaj da se satire sve do svoje konačne propasti, koja se ponekad čini da je odmah tu, iza ugla, **a mi sve vreme ne uspevamo da shvatimo da je celokupno spasenje dar!?**

Želeo bih da naglasim da je neshvatanje ovog pitanja najveći problem s kojim se suočava današnje hrišćanstvo. To je bio i problem naše Crkve 1888. godine. To je bio problem devedesetih godina prošlog veka i to je problem dvadesetog stoleća. Nije nam bilo lako da primimo dar. Godine 1988. slavili smo stogodišnjicu 1888. godine, i tada je bio objavljen veliki broj članaka o problemu 1888. godine. Jedan mali kratki članak, po mom mišljenju, učinio je da sve drugo bude potisnuto u drugi plan. Mi ne moramo da ronimo duboko i da ipak izronjavamo praznih ruku. Ovaj mali članak je tako jasan da ga i dečaci i devojčice mogu razumeti. Mislim da je izvanredan.

*Nevolje sa milošću
Gruba istina za fine
ljude od Debre Anfensov-Vens*

Milost može da postane problem. Biblija je, u stvari, puna uznemirujućih priča koje pokazuju kako nam milost stalno osujećuje planove. Veliki brat se sekira kada otac priprema gozbu odbeglom raskalašnom sinu, koji se vratio kući kada ga je sreća izneverila. Radnici koji su radili puno radno vreme gundaju što gazda svim radnicima, pa i onima koji su radili samo po nekoliko sati, daje celodnevnu zaradu. Devedeset i devet ovaca ostaju same i u opasnosti dok pastir traži jednu koja se izgubila.

Možda će mi ove priče zvučati zabavno, čak ću ih proglasiti korisnima, ukoliko sam odbegli sin, radnik koji nije radio puno radno vreme ili izgubljena ovca. Međutim, adventista četvrte generacije, vrlo ugledan, obrazovan u crkvenim školama, koji radi za Crkvu, teško da može da nađe sebe u ovim simboličkim slikama. Suviše mnogo staromodne religije teče mojim žilama, žilama dobrog, savesnog maminog sina da bih to mogao!

I tako hvatam sebe kako saosećam sa starijim bratom, sa radnikom koji je radio puno radno vreme i sa onih devedeset i devet ostavljenih ovaca, iako sam slušao ove priče sedamdeset puta sedam puta i poznajem njihovu poentu kao majčin glas. Čini mi se da je milost protiv mene i zato ne uživam u njoj.

Mi, primerni hrišćani koji ove priče shvatamo ozbiljno, svesni smo da je bar deo problema sa milošću u tome što ona nas, dobre ljude, ne shvata dovoljno ozbiljno! Bar ne tako ozbiljno kao što mi sami sebe shvatamo!

To me dovodi do drugog zaključka: milost je teško prihvatljiva, i to ne samo za legaliste ili religiozne ljude. Milost teško mogu da svare čak i sasvim obični fini ljudi! Pa, ako hoćete da krenemo i korak dalje, ja bih rekao i ovo: ima nešto u ljudskoj prirodi uopšte što otežava bilo kome od nas da ispruži praznu ruku. Jer ako bismo to učinili, milost bi je napunila. A šta bi moglo da nam bude teže od toga?

Primati darove je za nas problem! Mi smo poslušni učenici sistema „prokrči sam sebi put“ i „ponesi sam svoj teret“. Mi smo sposobni ljudi, puni samopouzdanja, postizemo velike uspehe, ni od koga ništa ne tražimo. Osim toga, znamo da smo krivi. A mi smo tvrdo ubeđeni, duboko u svom srcu, da ne treba da uzimamo ništa za šta nismo radili, patili i platili i prezrivo gledamo gomile ljudi koje se ponižavaju tražeći besplatan obrok. Uprkos svem našem pričanju o davanju, mi veoma često darove proglašavamo trgovinom i obavezom; neprijatno nam je da primamo darove za koje ne znamo kako da se odužimo.

Prihvatanje dara koji je samo i jedino dar mi proglašavamo primanjem milostinje, a kao fini ljudi još od detinjstva smo naučili da je milostinju dobro davati, a sramota uzimati.

Osim toga, kao učtivi ljudi koji imaju teškoća da prihvate milost kao dar, mi imamo problema i s time što milost preokreće naglavačke naš ustaljeni red. Mi verujemo u dobre momke i loše momke i ne sviđa nam se način na koji ih milost zamenjuje i često postiže da loš momak odjaše sa princezom u smiraj dana, dok dobri momak ostaje sam da uzdiše i da govori da to nije pošteno. Ima nešto što nam se ne sviđa kod Boga koji podržava takav kraj predstave. Očigledno je da Ga još nismo uspeli navesti da se prilagodi našem shvatanju pravednosti i pristojnosti.

Mogao bih da vam spomenem još mnoge probleme koje milost stvara, ali ću ipak odustati od toga i umesto toga preći na drugu priču koju je Isus ispričao. Čak je i On morao da prizna da milost može da stvara probleme.

„Jer niko ne meće nove zakrpe na staru haljinu; jer će se zakrpa odadreti od haljine i gora će rupa biti. (Nikako ne možete uspešno usaglasiti opravdanje verom i opravdanje delima!) Niti se naliva vino novo u mehove stare; inače mehovi proderu se i vino se proljuje, i mehovi propadnu. (Morate da budete novo stvorenje; morate da budete novorođeni da biste cenili opravdanje verom). Nego se naliva vino novo u mehove nove, i oboje se sačuva.“ (Matej 9,16.17)

Eto, dakle, u ovom susretu starog i novog mi možemo da vidimo da je problem sa milošću problem sa nama. Mi smo stare haljine za nove zakrpe, stari mehovi za novo vino. Mi smo suviše ponosni da primimo dar.

Ali, milost se nudi i starijem bratu, a sa njome i izbor. Mi možemo da čvrsto prionemo uz život kakvim bi po našem mišljenju trebalo da se živi, da se držimo onoga što nas uverava da smo dobri, da činimo ono što po našem shvatanju ima smisla i što je oduvek imalo smisla.

Ili, možemo da se oslonimo na grube i očigledno besmislene reči: „Koji hoće da sačuva dušu svoju, izgubiće je; a koji je izgubi, oživeće je,“ (Luka 17,33) i da prihvatimo milost, verujući da će nam ona doneti nešto mnogo bolje od iscepanih haljina i poderanih mehova, iako nemamo pojma šta bi to moglo biti.

Ni ja sam ne mogu da vam kažem šta bi to moglo biti, jer je u prirodi milosti da priprema iznenađenja.

Još samo nešto mogu da vam kažem: mi koji se odričemo svoje pravednosti i gubimo svoj život, gledaćemo ove uznemiravajuće priče iz jedne nove perspektive. Shvatićemo da smo se izgubili u stadi od devedeset i devet ovaca, da smo se izgubili i u svojoj ulozi starijeg brata i da hronično kasnimo na posao na kome bi trebalo da provodimo puno radno vreme. Tek tada ćemo moći da se

upoznamo s Pastirom, Ocem i velikodušnim Gospodarom. Tek tada ćemo početi da živimo pravim životom i da se smejemo neočekivanosti svega toga.

Jer kao što je sigurno da smo izgubljeni, tako je sigurno da ćemo biti pronađeni. Pronaći će nas milost čiji zadatak nije da dobre ljude čini još boljima, već da traži zalutale i da ih vraća kući. Da ih vraća kući na gozbu.

To je ono što je Isus pokušavao da kaže ženi na studencu. Hoćeš li i ti da joj se pridružiš? To je dobro mesto za tebe, jer je studenac bez Njegove milosti suviše dubok da bi zahvatio iz njega.

8. ŽENA NA STUDENCU – 2. DEO

Postoje tri po život veoma opasna sporta, ali omiljena među sportistima: padobranstvo, ronjenje i alpinizam. Penjanje uz litice ili alpinizam zarazio je našu porodicu preko sina tinejdžera koji je, otkada je pošao u koledž, neprestano žudeo za sve većim usponima. Njegova majka se počela moliti da slomi nogu pre nego što veranje postane još opasnije. Ali, jednoga dana on i njegov prijatelj, lekar, verali su se uz Midl Katidral, naspram El Kapitena u Josemitima. Uspon je trebalo da traje dva dana i trebalo je da spavaju viseći na konopcima na strmoj steni, dvaput višoj nego što je zgrada svetskog trgovinskog centra u Njujorku.

Na nesreću, napravili su neke ozbiljne greške. Prvog dana su isпустили četurice i dehidracija je počela. Kada su konačno, sledećeg dana, uspeli da se popnu na vrh stene, lekar, koji je bio nešto stariji i iscrpljeniji, ležeći na tlu, prošaputao je: „Vode, dajte mi vode! Novac nije problem, samo mi dajte vode!“

Naš sin je posrćući i puzeći stigao do potoka, zagnjurio lice u vodu i uspeo da malo dragocene tečnosti odnese i doktoru. Bili su zaprepašćeni kada su ustanovili da su u toku ovog uspona izgubili više od deset kilograma težine, a imali su i dosta sreće što su uopšte ostali živi.

„Voda, čista voda, koja svetluca tako privlačno, tako sjajna, divna, sveža i besplatna.“ Mi ne shvatamo kakva je dok je ne nestane. Voda je ono što nas čini žednima kad bunar presuši.

Sećam se kada sam bio na Srednjem istoku sa pastorom H. M. S. Ričardsom Starijim, kad je poslednji put obilazio Svetu zemlju. Bili smo u gornjem Egiptu, a tamo je voda na ceni – čista, bistra voda.

Svi smo nosili po bocu vode. Boca mi je ispala na aerodromu u gornjem Egiptu i ja sam bez razmišljanja uzviknuo: „Ostao sam bez vode!“ Nikada mi ranije nešto takvo nije palo na um. Ali, ako se nađete u nekoj od zemalja u kojoj vas „kultura“ zastrašuje, voda je nešto za čime vapite. Vi govorite: „Dajte mi vode ili ću umreti od žeđi.“ Zato je priča o ženi na studencu, koju smo započeli u prethodnom poglavlju, nešto vrlo živo i stvarno kad uzmete u obzir i svoje iskustvo u traženju vode.

Zapazili smo da je Isus od žene na studencu zatražio uslugu i da nije prošlo mnogo vremena pre nego što je i ona zatražila uslugu od Njega. I tada je On kazao: „Da ti znaš dar Božji, i ko je taj koji ti govori: daj mi da pijem, ti bi iskala u njega i dao bi ti vodu živu.“ (Jovan 4,10) Zapazili smo da je ovo jedan od važnih ključeva u razumevanju ove priče – spasenje je dar.

Međutim, iako je spasenje besplatno, plaćamo ga svime što imamo. Kako da pomirimo te dve suprotnosti?

Nedavno sam čitao članak jednog pobožnog propovednika južno od granice, nekog Karlosa Ortiza, koji je to prilično uspešno rešio: „Isus je u Jevanđelju po Mateju, u 13. poglavlju, pričao o carstvu Božjem i uporedio ga sa trgovcem koji traži biser. I kad nađe veoma vredan biser, prodaje sve što ima da bi ga kupio. Neki hrišćani smatraju da smo mi biseri i da je Hristos morao da se odrekne svega da bi nas iskupio. Međutim, po našem mišljenju, On je taj Biser velike vrednosti. Mi smo trgovci koji traže sreću, sigurnost, večnost. Ali, kad nađemo Isusa, moramo se odreći svega. On ima sreću, radost, mir, isceljenje, sigurnost, večnost, sve. Zato mi kažemo: ‘Ja želim taj biser. Koliko košta?’

‘Pa’, kaže prodavac, ‘veoma je skup.’

‘Ali koliko?’ pitamo mi.

‘Suma je veoma velika.’

‘Mislite li da bih mogao da ga kupim?’

‘O, naravno. Svako može da ga kupi.’

‘Ali, zar niste rekli da je veoma skup?’

‘Da.’

‘Pa, koliko košta?’

‘Sve što imate’, kaže prodavac.

Mi se predomišljamo. ‘U redu, kupiću ga.’ I onda kažemo: ‘Šta sada?’

On kaže: ‘Šta imate?’ Hoće da zna. Kaže: ‘Da zapišemo.’

‘Ovako: imam trideset hiljada dolara ušteđevine.’

‘Dobro, trideset hiljada dolara. Šta još?’

‘To je sve, to je sve što imam.’

‘Ništa više?’

‘Pa, imam nekoliko dolara ovde u džepu.’ ‘Koliko?’

Počinjemo da pretražujemo. Da vidimo: ‘Trideset, četrdeset, šezdeset, osamdeset, sto,.. sto dvadeset.’

‘Odlično. Šta još imate?’

‘O, ništa! To je sve.’

Gde živite?’ On i dalje ispituje.

‘U svojoj kući. Da, imam kuću.’

‘I kuću.’ Zapisuje.

‘Hoćete li da kažete da ću morati da živim u prikolici za kampovanje?’

‘Imate prikolicu? I to. Šta još?’

‘Izgleda da ću morati da spavam u kolima.’ ‘Imate kola? Dvoja? I ona su sada moja. Šta još?’

‘Pa, već imate moj novac, moju kuću, moju prikolicu i moja kola. Šta još hoćete?’

‘Jeste li sami na ovom svetu?’

‘Ne, imam ženu i dvoje dece.’

‘O, da, i vaša žena i deca. Šta još?’

‘Ništa mi nije ostalo. Sada sam sam.’ Prodavac odjednom uzvikuje: ‘O, umalo da zaboravim. I vi. Sve je sada moje: žena, deca, kuća, novac, kola i vi sami.’

I onda nastavlja: ‘Dobro me slušajte! Dozvoliću vam da sve ove stvari i dalje koristite. Ali, ne zaboravite da su moje, kao što ste i vi. I kad god mi zatreba bilo šta od toga, vi ćete mi dati, jer sam sada ja vlasnik.’“

Tako je to kada ste u vlasništvu Isusa Hrista.

Dakle, spasenje je dar, ali za njega moramo dati sve. Za mnoge ljude to je suviše mnogo. To je suviše mnogo za telesno srce. I to nas navodi na pomisao da je ova priča o ženi na studencu priča o obraćenju.

Nažalost, obraćenje je u Crkvi veoma zanemarena tema. Biću nezadovoljan sve dok ne saznamo više o obraćenju. Posle četrdeset godina nastojanja da propovedam Jevandjelje, uznemiren sam otkrićem da praktično ništa ne znam o obraćenju. A ono je, u izvesnom smislu, početna tačka i celokupna osnova iskustva spasenja.

U svojoj biblioteci sam potražio materijal o obraćenju. Imam pedeset i pet tomova propovedi Čarlsa Spurdžona – to su velike knjige u kojima se nalazi svaka propoved koju je on ikad održao. Imam ceo niz knjiga velikih propovednika i velikih propovedi koje sežu unazad dve hiljade godina

sve do takozvanih crkvenih otaca. Otkrio sam da je materijal o obraćenju u poređenju sa drugim temama skoro beznačajan.

„Pa“, možda ćemo reći, „ni sama Biblija ne govori mnogo o obraćenju. Ona kaže da ‘vetar duva gde hoće, i glas njegov čuješ’. Mi ne možemo da shvatimo vetar, pa ne možemo da shvatimo ni obraćenje.“

Međutim, bilo bi bolje da se više potrudimo da ga shvatimo! Ja želim da znam šta je obraćenje da bih znao da li sam obraćen. Ja želim da znam šta je obraćenje da bih znao da li su ljudi sa kojima radim obraćeni, da znam kako da pridem mladim ljudima kojima je obraćenje neophodno. Želim da znam šta znači ponovo se obraćati sutra i prekosutra i svakoga dana, sve do Isusovog dolaska. Postoje velika pitanja koja moramo da razumemo.

Da bismo započeli ovo razmišljanje o obraćenju možda bi bilo dobro da se udubimo u ovu priču! Setićete se da je žena, naravno drugim rečima, kazala Isusu: „Ono što je bilo dovoljno dobro za naše očeve, dovoljno je dobro i za nas!“ (Vidi Jovan 4,12!) To je već stari umoljčani dokaz.

Isus joj je odgovorio: „Svaki koji pije od ove vode opet će ožedneti; a koji pije od vode koju ću mu ja dati neće ožedneti doveka.“ (Jovan 4,13.14) Upravo u tom trenutku žena ga je zamolila: „Gospode! daj mi te vode da ne žednim niti da dolazim ovamo na vodu.“ (Jovan 4,15)

Zapazimo napredovanje u ženinom obraćanju Isusu. Počela je rečima: „Kako ti, Jevrejin budući, možeš iskati od mene žene Samarjanke da piješ?“ Nekoliko minuta kasnije, ona Ga naziva: „Gospode! daj mi te vode.“ Ovde gledamo kako se zbiva proces obraćenja. Mogu li da kažem da je prvi korak u obraćenju ili u dolaženju Hristu želja za nečim boljim? Isus je tu želju probudio u njoj.

Žena je tu želju gajila već dugo vremena. Ona je tražila boljeg muža – promenila je petoricu – i sada je živela s nekim koji joj nije bio muž. Bila se umorila od obećanja i ceremonija i želela je da bude sigurna pre nego što se bude ponovo zavetovala. Nije bila zadovoljna. Krčag koji je stajao na ivici studenca, naprosto je bio simbol činjenice da ni sve cisterne ovoga sveta ne mogu ugaziti žeđ. Sasvim je u redu ako neko traži čistu vodu. Ali, ako tražimo vodu koju je simbolički predstavljao ovaj krčag, onda će to biti jedno beskrajno traganje.

„Gospode, daj mi te vode.“ Počela je da shvata poruku. Voda je dar. Počela je da shvata nešto veoma važno. **Kad od nekoga tražite da vam nešto da, time priznajete da niste u stanju da sami do toga dođete, da niste u stanju da to zaradite, da nemate pravo na to. Vi priznajete da možete samo da tražite. To je prava suština dara. Počela je da shvata ono čemu je Isus pokušao da nauči svoj narod i čemu pokušava da nauči ceo svet od tada pa do danas! Spasenje je dar. Mir i sreća su darovi. Besmrtnost je dar.**

I tada joj je Isus rekao: „Idi, zovni muža svojega.“

Iznenada je kraj studenca zavladao tišina. Siguran sam da su joj se dlanovi oznojili, pa je pokušala da izvrda, da zaobiđe pitanje, jer se bojala da će On početi da ispituje detaljnije. Rekla je: „Nemam muža.“

Isus ju je pohvalio: „Dobro si kazala ... jer si pet muževa imala.“ Žena je priznala: „Gospode! vidim da si ti prorok.“

Ponovo vidimo napredak u načinu kojim se obraćala Isusu. Sve se više osvedočavala da ima posla s nekim ko nije običan stranac. Zato nastavlja, služeći se omiljenom taktikom: „Koja je prava crkva? U koju crkvu bi trebalo ići?“

Eto, to se događa kada Sveti Duh satera u tesnac grešno srce. Bog ne nagoni silom, ali je istrajan. I zato ona odgovara rečima: Hajde da pričamo o istoriji našeg naroda!

Samarjani su, kao što znate, poticali iz mešovitih brakova Jevreja i neznabožaca u vreme nakon asirskog ropstva i bili su u velikom neprijateljstvu sa Jevrejima. Imali su rivalske hramove. Ali, samarjanski hram je bio opustošen i u Isusovo vreme je ležao u ruševinama. Imali su i rivalske planine na kojima su služili Bogu i zato se obično raspravljalo o tome koje je mesto najbolje za bogoslužje.

U tom trenutku Isus je učinio nešto veoma značajno, čak i za nas danas. Izrekao je nešto što spada u istoriju, ali je mnogo značajnije od istorije. Rekao je nešto što spada u život, i važi za sva vremena: „Nije važno **gde** se moliš Bogu. Važno je **kako** se moliš.“ A onda je dodao i zanimljive proročanske reči: „Ali ide vreme, i već je nastalo, kada će se pravi bogomoljci moliti Ocu duhom i istinom, jer Otac hoće takvih bogomoljaca. Bog je duh; i koji mu se mole, duhom i istinom treba da se mole.“

Slušaj, prijatelju, velika je razlika između religioznosti i duhovnosti! Velika je razlika između poznavanja pravila i propisa i merila i dogmi Crkve – koračanja teškim putem između kuće i ulaznih vrata crkve – i **poznavanja Boga**.

Bog je Duh. Jedan matematičar mi je jednom rekao da Bog živi u drugoj dimenziji. To nije ništa novo, naravno. Kad bismo mogli da zavirimo u sledeću dimenziju kao što je to mogao Jelisijev sluga, onda bi nam sve postalo jasno. Bogu može da služi u Duhu i istini samo onaj koji je duhovan! Jedini koji može da nas učini duhovnima je Bog! Metoda kojom On to postiže zove se obraćenje. I to se zbivalo onoga dana kraj studenca. To se zbivalo pred auditorijumom od jedne duše.

To me uzbuđuje, jer isto onoliko koliko je Isus cenio tu osobu, On ceni i tebe i mene danas.

Da li neko želi da postigne nešto bolje? Ja želim! Da li neko razume, bar malo razume plan spasenja, Jevandjelje? Vi razumete. To vas je i navelo da čitate ovu knjigu i da rado razgovarate o ovim temama! Da li neko shvata da je spasenje dar koji mi ne možemo zaraditi, da je to dar koji dolazi jedino od Boga? Njegov studenac je suviše dubok za nas, ako On nešto ne učini. Da li neko želi da se pridruži ženi na studencu, uviđajući svoju grešnost? Mi ovde ne govorimo o običnim grešnicima. Ima i gorih grešnika od običnih. **Obraćanje znači prestrojavanje, potpuno preusmeravanje. A može se govoriti i o jednoj drugačijoj vrsti preusmeravanja nego što je samo odbacivanje naših uobičajenih greha. Za treću ili četvrtu generaciju vernika Crkve obraćenje bi moglo da znači odbacivanje sopstvene pravednosti i prihvatanje Hristove pravednosti. A to poslednje je, bar prema onome što piše u knjizi „Put Hristu“, najteže.**

Lako je Bogu da privuče grešnike, bludnice i obične lopove. Ali mu je veoma teško da prodre do oholih hrišćana kojima je „sasvim dobro, hvala na pitanju.“ „Ni na kraj pameti mi ne bi palo da učinim nešto nemoralno! Ja sam, Bože, sasvim dobar čovek. Pobrini se Ti za onu pijanicu u jarku! I pazi da se Tvoje zvezde i planete ne sudare. A ne brini za mene. Nisi mi potreban, bar za sada.“ Čudo obraćenja može da se dogodi jedino kada odbacimo svoju pravednost i svoju dobrotu i obratimo se Božjoj dobroti. A to je i jedina dobrota koja postoji. Zar nije tako?

Zatim smo videli da je Samarjanka odlučila da se preda Bogu, jer joj je Sveti Duh, dok je Isus govorio o duhovnim vrednostima, pomogao da učini taj korak.

Sada bih da pređem na ono što se događa u našoj sredini, među nama! Dugo vremena su adventisti pričali o „istini“. Slušali ste već te izjave. Naši dedovi su „prihvatili istinu pre osamdeset godina“. Upoznali smo se sa „istinom“ u tom i tom mestu. Ja sam prihvatio „istinu“ i tako dalje i tako dalje!

Smem li da vas podsetim da „istina“ bez Duha ne vredi ni prebijene pare? Bog ne traži ljude koji poznaju istinu o nekoj biblijskoj doktrini, već prvenstveno one koji poznaju Onoga koji je Istina, Put i Život (Vidi Jovan 14,6!). On traži ljude koji su puni milosti i ljubavi!

Ron Halverson je to nedavno lepo rekao: „Problem sa Jevanđeljem je u tome što je to dobra vest. Da je to loša vest, mi bismo bili srećni da je prenosimo drugima i delo bi već odavno bilo završeno.“ Bog traži ljude koji u ovom Strancu na studencu vide nekoga kome bi želeli da budu slični po milosti i ljubavi.

Kada je Isus došao do toga, žena mu je rekla: „Znam da će doći Mesija!“ Nešto je pokušavalo da izađe iz tamnih komora njenog sećanja. Ona je u slobodnim časovima proučavala spise svojih predaka i zato je znala za Hrista, za Mesiju koji treba da dođe. Izjavila je: „Znam da će doći Mesija, koji se zove Hristos. I kad On dođe, kazaće nam sve.“ A onda je Isus učinio ono što nije učinio u Hramu u Jerusalimu. On joj je rekao neposredno i jednostavno: „Ja sam koji s tobom govorim.“

Eto, toliko je trebalo! Žena je odmah otišla sa studenca. Ostavila je svoj krčag – a to uopšte nije loša ideja; ostavimo i mi **svoje** krčage – i otišla u grad, jer je imala nešto da kaže.

I tu se srećemo s nečim vrlo zanimljivim kada je u pitanju istinsko hrišćansko svedočenje: Čim neko dođe Hristu, odmah se u njegovom srcu rađa želja da kaže i drugima kakvog je dragocenog prijatelja stekao u Isusu.

Ova žena se našla u društvu Nekoga koji joj je kazao „sve što je učinila.“ Žena je svakako preterala. On to nije učinio. On joj je govorio samo o malom delu njenog života. Bilo je to kao da je grom udario usred mračne noći. Pogodio je samo stablo hrasta, ali je istovremeno osvetlio i sve ostalo. Na nju su Hristove reči ostavile dubok utisak. Pohitala je natrag u grad da sve ispriča muškarcima. (Veoma zanimljivo! Piše da je sve ispričala „ljudima“. Žene su odavno prestale da je slušaju.) Rekla im je: „Hodite da vidite čoveka koji mi kaza sve što sam učinila: da nije to Hristos?“ Počela je od „Jevrejina“, a onda je preko „Gospoda“ i „proroka“, pa možda „Mesije“, stigla do „Hrista“!

Na sve nas spektakularni događaji ostavljaju dubok utisak. Kada bi neko došao i rekao nam sve što smo ikada učinili, bili bismo impresionirani. Jedna grupa studenata Univerziteta La Sijera pre nekoliko godina se povezala sa harizmaticima, „glosolalijancima“ u Los Anđelesu. Odlazili bi u grad, po tridesetak ili četrdesetak njih, i neki bi se vraćali „ubijeni duhom“, ukočeni kao cepanice, tako da su ih prijatelji morali nositi. Zbivalo se nešto što je na njih ostavljalo dubok utisak. Neka potpuno nepoznata osoba bi dolazila da sedne kraj njih i da im priča o njihovom životu, njihovim problemima i njihovim gresima i to vrlo detaljno. Govorili su: „To je nešto natprirodno.“ I bilo je. Ali, koji je duh to govorio? **Samo zato što je nešto natprirodno ne znači da je od Boga!!! I samo zato što stranac kraj studenca može da mi kaže sve što sam ikada učinio ne znači da je On Mesija! Drugi dokazi su učinili da srce Samarjanke zadrhti. Nešto je važnije od toga da ti neko kaže sve što si učinio.**

Mnoštvo ljudi će po isteku hiljadu i nešto više godina, ako računamo od sada, stajati pred Onim koji će moći da im kaže sve što su učinili. Biće to milioni ljudskih bića u velikom gradu čije dimenzije mi ne možemo da shvatimo, mnoštvo koje niko neće moći da izbroji. I biće to milioni grešnika izvan grada, pripadnika svih naraštaja. Grešnici izvan grada će stajati i gledati svoj audiovizuelni program. Ti i ja ćemo na velikom trodimenzionalnom ekranu visoko iznad Božjeg prestola posmatrati celu priču od početka do kraja – veliku borbu i naše mesto u njoj. Svako ljudsko biće će toga dana posmatrati sebe na slici i niko se neće micati. Taj dan će biti tragičan za sve one

koji će stajati izvan grada pred licem Onoga koji zna sve šta su učinili. Ali, za one koji će stajati u gradu, svaka slika će biti radosna, jer je sve što su učinili pokriveno Hristovom krvlju.

To je bio slučaj žene na studencu. Ne samo da je sreća Nekoga koji je mogao da joj kaže sve šta je učinila, već se našla s Nekim koji ju je voleo i koji je želeo da je pridobije za svoje carstvo. I danas je tako, zar ne? Ali, ovog puta za tebe! Dođi i vidi čoveka Čoveka Isusa!

Ljudi iz Sihara su pošli za njom. Posmatrajmo ih dok dolaze. Posmatrajmo i nju kako ponovo trči kroz žitna polja prema studencu. Za njom idu ljudi, ovoga puta iz sasvim drugih razloga. I oni svi dolaze da se sretnu sa Isusom. A onda se događa nešto fantastično na kraju priče. Izveštaj kaže: „I iz grada onoga mnogi od Samarjana verovali su za besedu žene koja svedočala: kaza mi sve što sam učinila.“ Ali, još je važnije ono što piše posle toga: „I mnogo ih više verovali su za njegovu besedu. A ženi govorahu: sad ne verujemo više za tvoju besedu, jer sami čujemo i poznamo da je ovaj zaista spas svetu, Hristos.“

I tako se priča završila. On nije bio samo Jevrejin, On nije bio samo ljubazni gospodin, On nije bio samo prorok, On nije bio samo Mesija, On nije bio samo Hristos, već je bio i ostao **Spasitelj sveta**.

Mene privlači taj dragi Spasitelj. A vas? I ja želim da se pridružim ženi na studencu.

9. KOMPLEKS SKAKAVACA

Navešću vam deset imena iz Biblije, a od vas tražim da ih identifikujete: Samuilo, Safat, Igal, Faltije, Gudilo, Gadije, Amilo, Satur, Navija i Gudilo. Da li znate ko su ovi ljudi? Njihova imena su zapisana u vašoj Bibliji. Dodaćemo sada još dva imena i onda će vam sve biti jasno: Halev i Isus.

Prvih deset imena ne poznajemo zato što su ti ljudi bili žrtve kompleksa skakavaca. A oni koji boluju od kompleksa skakavaca ne ostaju dugo u sećanju, niti se dugo zadržavaju na stranicama Božje knjige. U stvari, javna karijera ovih ljudi je trajala samo oko šest nedelja. Pomrli su od nepoznate bolesti.

Sinovi Izrailjevi su putovali prema Obećanoj zemlji. Još uvek nije donesena odluka da li će se putovanje završiti kraćim ili obilaznim putem. Od izlaska iz Egipta prošlo je već oko dve godine i veliki deo toga vremena proveli su u podnožju gore Sinaj. Sada su se nalazili u blizini granica Obećane zemlje i narod je izašao pred Mojsija s predlogom. Mojsije se složio, ali je ideja poticala iz naroda. Kazali su: „Nismo sigurni da možemo da zauzmemo zemlju. Bilo bi zato dobro da pošaljemo prethodnicu od dvanaest ljudi da je izvidi.“ Tako su izabrali odbor dvanaestorice, po jednog čoveka iz svakog plemena i poslali ih da izviđaju zemlju šest nedelja. Odbornici su se vratili noseći između sebe veliki grozd. Sazvali su zbor sinova Izrailjevih da podnesu izveštaj i sav narod je uzbuđeno čekao da čuje može li se nadati osvajanju Hanana.

Ne znam koliko je Izrailjaca bilo okupljeno na zboru. Procenjuje se da ih je moglo biti od sto hiljada do dva miliona. Svakako je skup bio vrlo veliki. Sa govornice su se čula dva izveštaja. Prvi je podnela većina članova odbora. Svi su se slagali da u toj zemlji teče mleko i med. Govorili su da su plodovi zemlje predivni i da je ceo kraj privlačan. Međutim, naglasili su da narod nije u stanju da zauzme zemlju. Izveštaj ove desetorice možete naći u Mojsijevim spisima: „Idosmo u zemlju u koju si nas poslao; doista teče u njoj mleko i med, i evo roda njena. Ali je jak narod koji živi u onoj zemlji i gradovi su im tvrdi i vrlo veliki; i videsmo onde i sinove Enakove. Amalik živi na južnoj strani; a Heteji i Jevuseji i Amoreji žive u planini, a Hananeji žive na moru i na Jordanu.“ (4. Mojsijeva 13,28-30)

Posle ovog pesimističkog izveštaja oglasio se odbornik po imenu Halev koji više nije mogao da čuti, jer je video kako je izveštaj uticao na zbor. Čula se huka nezadovoljstva i protivljenja koja je sve više rasla. Zato je Halev skočio na noge. Skoro da ga možemo zamisliti kako izlazi na govornicu. Prekinuo je izlive razočarenja ovim rečima: „Hajde da idemo da je uzmemo, jer je možemo pokoriti.“ (4. Mojsijeva 13,30)

Međutim, većina odbornika se ponovo umešala: „Ali drugi ljudi koji idoš s njime govorahu: ne možemo ići na onaj narod, jer je jači od nas! I prosuše zao glas o zemlji koju uhodiše među sinovima Izrailjevim govoreći: zemlja koju prođosmo i uhodismo zemlja je koja proždire svoje stanovnike (A još nije pojela divove!) i sam narod koji videsmo u njoj su ljudi vrlo veliki. Videsmo onde i divove, sinove Enakove, roda divovskoga, i činjaše nam se da smo prema njima kao skakavci, takvi se i mi njima činjasmo.“ (4. Mojsijeva 13,32-34)

Upravo tada celi zbor je zaplakao. Svi u isto vreme. Teško je zamisliti dva miliona ljudi (ili bar sto hiljada) kako plaču, ali mora da je buka bila nepodnošljiva. Ti ljudi nisu samo tiho plakali, brišući suze maramicama. Oni su lelekali. Podizali su glasove i jaukali celu noć. Očigledno je da je lelek trajao do jutra.

Naravno, odbori su i danas izloženi kritikama i porugama. Čuo sam mišljenje da je idealan odbor od sedam ljudi kada su dvojica odsutna. Neko je dodao da se i taj odbor petorice obično

sastoji od predsednika koji zna šta hoće, trojice aminaša i jednog koji pristaje da govori u ime manjine.

Izveštaj koji je podnela manjina ovog odbora nije izazvao odobravanje. U ovom slučaju, međutim, većina nije bila u pravu. **A kad je u pitanju duhovna istorija, većina je uvek grešila. Zar nije tako? A što se tiče povoda za mnoštvom i sam Isus nas je upozorio da je to široki put koji vodi u propast i da će mnogi krenuti njime. Samo uzani put vodi u život i malo je onih koji ga nalaze. Prema tome, ako ćete se naći na Božjoj strani kada ovaj svet bude doživeo svoj kraj, bićete s manjinom, a ne s većinom.** Osim toga, činjenica da se neka organizacija sviđa mnoštvu ne dokazuje da je dostojna poverenja. To je samo dokaz da joj treba posvetiti pažnju. Pa ipak, ovaj svet je uglavnom utemeljen na „glasu većine“, čak i kad se radi o reklamama. „Čini ono što svi čine! Poslušaj ono što većina kaže!“

Sećate li se reklamnih panoa po celoj zemlji na kojima se hvalilo pivo **akme**? Na njima su bili prikazani različiti tipovi ljudi, što je trebalo da pokaže da svi slojevi stanovništva piju pivo **akme**; „Inženjeri na železnici... piju pivo **akme**.“ „Sekretarice... piju pivo **akme**.“ Čak je bila prikazana i prijatna mala sedokosa bakica kako sedi u stolici za ljuljanje. Ispod njene slike je pisalo: „Male stare bakice... piju pivo **akme**.“ Pretpostavljalo se da ćete i vi odmah potrčati da kupite pivo **akme**, jer to svi čine!

Sećam se Virdžinije Proktor Napijer, sa katedre za primenjenu umetnost na Univerzitetu La Sijera, koja je za takmičenje prijavila svoj poster o trezvenosti. Prikazala je skitnicu crvenih očiju, zaraslog u bradu, na krovu železničkog vagona, i napisala: „Skitnice... piju pivo **akme**.“ Dobila je prvu nagradu.

Nalazite se na pogrešnoj strani kada svoje mišljenje temeljite na mišljenju većine. Tako je to bilo i u doba starog Izrailja! Većina je ponovo grešila! I svi su plakali i izgovarali reči koje su ličile na molitvu. Jedna od njih je glasila: „O, kada bi dao Bog da svi pomremo u pustinji.“ (4. Mojsijeva 14,2) Bog je čuo te reči i uslišio tu molitvu! To je biblijski primer kad je molitva bila uslišena iako nije bila u skladu sa Božjom voljom. Da li ste znali da molitva ponekad može da bude uslišena, iako je protivna Božjoj volji?

Druga molitva je bila: „Zar ne bi bilo bolje da se vratimo u Egipat?“ (4. Mojsijeva 14,3) I jedna grupa se počela okupljati da se vrati u Egipat, nastojnicima i belom i crnom luku. U logoru je nastao veliki metež. Ali, usred jauka i nezadovoljne vike u logoru srećemo i dvojicu ljudi koji nisu болоvali od kompleksa skakavaca. To su Halev i Isus Navin. Oni su pokušavali da nadjačaju graju: „**Ako smo mili Gospodu, On će nas odvesti u tu zemlju i daće nam je... Samo se ne odmećite od Gospoda i ne bojte se naroda one zemlje, jer ih možemo pojesti; odstupio je od njih zaklon njihov, a s nama je Gospod, ne bojte ih se.**“ (4. Mojsijeva 14,8-9)

Međutim, celi zbor viče: „Kamenujte ih! Kamenujte ih!“ Zgrabili su kamenje, spremni da ih bace na Haleva i Isusa, kad je iznenada zasijala blistava svetlost. Mnoštvo je pogledalo prema šatoru od sastanka i svima je postalo jasno da je Neko posmatrao zbivanja i da je pokazao na čijoj je strani. Sada su svi ostali bez reči. I tako su već previše govorili. Desetorica odbornika sa kompleksom skakavaca sagnuli su glave i polako počeli da se povlače prema svojim šatorima. Narodu je zastao dah. U logoru je izbila epidemija i deset nevernih odbornika su pali kao prve žrtve. Ali, to se nije dogodilo sa Halevom i Isusom. Njihova imena su ostala zapisana u istoriji i njihova hrabrost i sada izaziva jezu uzbuđenja i nade i hrabrosti u srcima onih koji se nađu u nevolji. **„Uspećemo, ako smo mili Gospodu.“**

Vratimo se opet u prošlost! Videćemo osam ljudi, ponovo manjinu, koji se ukrcavaju na brod u Nojevo vreme. Zatim ćemo videti Danila i njegova tri druga. Samo šaćicu ljudi, manjinu, koja ne boluje od kompleksa skakavaca. Videćemo i čoveka Jakova, koji odlazi u Egipat da pre smrti poseti sina. Jakov ulazi u carsku palatu, podiže ruku, stavlja je na glavu faraonu i kaže: „Gospod da te blagoslovi, care.“ To čudno zvuči. Obično car treba da izriče blagoslov, ali nije tako u ovom slučaju. Pošto mu je Bog stalni pratilac u životu, Jakov se ne plaši palate od slonovače niti izrezbarenih lavova u prestonoj dvorani.

Videćemo još jednog čoveka koji živi u pustinji i povremeno silazi među ljude, a zatim počinje da propoveda na Jordanu. Ljudi u gomilama dolaze da ga slušaju. Taj čovek kasnije stoji uspravno i neustrašivo pred Irodom. Glas jednog usamljenog čoveka gromovito odjekuje u ponoćnoj tmini koja je obavijala svet pre Isusovog prvog dolaska. Kako to? Šta ga čini tako izuzetnim? On zna da je Bog veći od svih zemaljskih veličina i zato ne strepi pred zemaljskim dostojanstvenicima.

Videćemo i usamljenog čoveka u Getsimanskom vrtu, kada Ga učenici napuštaju. Videćemo Ga i između dvojice razbojnika. Pre Golgote On je na Maslinskoj gori rekao šaćici svojih sledbenika, nekolicini skromnih ribara i nekim ženama, da će doći dan kada će se Njegovo jevanđelje o carstvu propovedati po celom svetu. Nije bilo ni najmanjeg dokaza da će se to zaista i zbiti. Jedan čovek, koji je bio i Bog, očigledno sam, ostavljen od svih na krstu.

Nije bilo ni malo lako Izrailju da se posle četrdeset godina suoči sa istim divovima sa kojima je trebalo da se suoče njihovi očevi. U stvari, u toku tog vremena se namnožilo još više divova. Verovatno su i oni u to vreme doživljavali eksploziju stanovništva, kao i mi u naše vreme. U toku tih četrdeset godina divovske žene su rađale divovske bebe, koje su rasle kao iz vode. Osim toga, Hananci se više nisu bojali Božjeg naroda, jer je Božji narod učinio nešto kobno posle božanske kazne u pustinji. Najpre su Izrailjci govorili: „Nećemo da idemo, iako su Halev i Isus kazali da možemo.“ A kada im je Mojsije saopštio da je Bog uslišio njihovu molitvu i da će umreti u pustinji, predomislili su se: „E, sada ćemo ići da osvojimo Hanan!“

Ovo me podseća na Džonija i pasulj. Mama kaže: „Pojedi svoj pasulj.“ Džoni odgovara: „Ne, neću da ga jedem.“ Onda mama promeni pesmu i kaže: „Nemoj da jedeš pasulj!“ Džoni ga odmah pojede.

Znam tu priču. Ona se ponavljala i u našoj kući. I u mojoj porodici je bilo takvih Izrailjaca. Sada, kada im je bilo rečeno da se vrate u pustinju, oni su kazali: „Ustaćemo da se borimo. Učinićemo što je Bog rekao. Uzećemo zemlju. **Borićemo se s njenim stanovnicima.**“

I baš u tome su grešili. Bog im nikada nije rekao da se bore. U stvari, Palestina je bila Obećana zemlja i niko ne treba da se bori za nešto što mu je obećano! To je jedna od velikih lekcija koju Božji narod i danas treba da nauči. Ni mi ne treba da se borimo za nešto što nam je obećano! Da li je Bog meni i tebi obećao pobedu, lično i pojedinačno? Koliki među nama se još bore za nju? Nije li u tome, možda, tajna našeg poraza?

Rekli su: „Ići ćemo i borićemo se!“ Ustali su, kao neorganizovana, velika, nespretna četa. Mislili su: „Nadvladaćemo ih zato što smo brojniji.“ Nagrnuli su na neprijatelja, ali su se vratili krvavi i u modricama.

Sledeće večeri je celi logor opet plakao i jaukao, osim onih koji su ostali na bojnopolju. Plakali su i jaukali: „Zar stvarno treba da umremo u pustinji?“ Tako je. Zbog divova. Jači su od nas. Ne možemo protiv njih.

Prošle su hiljade godina i danas se ponovo nalazimo na granici Obećane zemlje. Da li u to verujete?

„Pa“, reći će neko, „koliko dugo ćemo se još zadržavati na granici? Zar nismo tu već sto i pedeset godina?“

Očigledno je da je tako.

Neko će reći: „Hristos neće doći i nećemo videti Obećanu zemlju sve dok se ‘Božji karakter savršeno ne izgradi u Njegovom narodu.’“ A onda pogledaju taj narod i kažu: „Opustite se, ima još mnogo vremena!“

Neko drugi tvrdi: „On neće doći sve dok se Jevanđelje ne odnese celom svetu.“ A onda pregledaju statistički izveštaj o porastu stanovništva i uporede ga s poslom koji treba da se obavi i pomisle: „Opustimo se.“

Neko citira: „Hristos neće doći sve dok se većina u Crkvi ne prihvati posla – dok ne počne da radi za Gospoda.“ A onda pogleda stanje u Crkvi i kaže: „Opustimo se. Pet posto onih koji rade nisu većina. Imamo još dosta vremena.“

Slušaj me, prijatelju, želeo bih da te podsetim da ćeš, ako pažljivo budeš proučavao, otkriti da će Isus ponovo doći bez obzira da li mi radimo ili ne radimo svoj posao. Isus će ponovo doći, nosili mi ili ne nosili Jevanđelje celom svetu. Samo nas je naše samoljublje navelo da verujemo da sve zavisi od nas. Da li to shvatamo? Bog ne mora da čeka da se većina opredeli da pređe na Njegovu stranu, jer On ima i drugih načina da to ostvari! Njemu je dovoljno da prodrma zemlju, da smanji ukupni broj ljudi i da tako obezbedi većinu. Neke naše ljudske zamisli kako će se to dogoditi, ostvariće se na veoma jednostavan način.

Što se tiče ljudi u čijem će se karakteru ogledati Božji karakter, pogrešno smo smatrali da će milioni vernika doživeti to iskustvo. Ne mora da bude tako. Mislim da je razlog što su sinovi Izrailjevi konačno ušli u Obećanu zemlju dovoljno jasno opisan u 5. Mojsijevoj knjizi. Ako pažljivo čitate, videćete da su Izrailjci konačno ušli u zemlju, ne zato što su nešto učinili ili što su nešto postali. Oni su ušli u Palestinu, uprkos sebi samima, zbog stanovnika Hanana koji su prepunili čašu svog bezakonja. Zato su ušli!

Dozvolite mi da vas upitam da li je i ovaj svet skoro prepunio čašu svoga bezakonja? Dokazi su jasni: jeste. Otkrivenje nam kaže da će Isus doći i uništiti one koji uništavaju ili kvare zemlju (Vidi Otkrivenje 11,18!). Ako tada budem bio spreman, biću spreman. Ako ne budem bio, neću biti.

„O, a kako da se spremim? Izgleda da je ulazak u Obećanu zemlju ipak malo bliži nego što smo mislili.“ I mi zatim pogledamo svoj život i svoje stanje i vidimo divove. Vidimo u svom životu i u svom srcu mane koje su jače od nas ponos i ljubav prema svetu, nečistotu i razdražljivost i ogovaranje i nestrpljenje. Gledamo te divove i što ih više gledamo, oni postaju sve veći. Pokušavamo da ih oteramo svojim ljudskim naporima, ali uzalud. Zato i kažemo: „O, oni su jači od nas.“ I tako u našem iskustvu počinje da se javlja kompleks skakavaca. Ne smatram da je ova priča u Starom zavetu zapisana samo kao istorijski podatak. Mislim da ona treba da kaže ponešto svakome od nas danas.

Zato ne dozvolimo da se u nama pojavi kompleks skakavaca! Nemojmo gledati divove, jer kad gledamo divove, mi izgledamo mali. Istina je da su divovi jači od nas. Moje nestrpljenje i moja razdražljivost su jači od mene ukoliko nemam jaku volju, ukoliko nisam osoba sa jakim kičmom koja je sposobna da kontroliše svoje postupke. Ali, to bi me zauvek odvojilo od Boga, to bi mi onemogućilo da osetim potrebu za Bogom i potrebu za Hristovom silom. Istina je da smo, bilo jaki ili slabi, u srcu svi na istom nivou kada je u pitanju prihvatanje poruke Haleva i Isusa Navina.

Da li u svojim očima izgledate kao skakavci? **Prestanite da gledate divove. Prestanite da gledate ono što vas muči. Prestanite da budete grešnici koji se stalno vraćaju na svoj greh i koji**

postepeno dižu ruke od Crkve i religije. Prestanite da obarate merila Crkve da bi se vaš život mogao uklopiti u njih.

Kad prestanemo da gledamo divove i upravimo pogled prema Isusu, kad počnemo da gledamo u Boga i u Njegovu silu, kompleks skakavaca će početi da nestaje. Gospod nas voli. Da li je to istina? Da li smo Mu i sada mili? Da li nas On još i sada voli? Da li ljubazne Isusove reči „Hodite k meni svi koji ste umorni i natovareni i ja ću vas odmoriti!“ (Matej 11,28) važe i danas? Da li je Biblija i sada verodostojna? „Ko će nas rastaviti od ljubavi Božje?“ (Rimljanima 8,35) Da li ti se Isus i sada smeši, prijatelju moj? Cela Biblija kaže da je tako. **I ako budete gledali u Njega, onda će divovi početi da izgledaju mali. To je obećanje i to je lepota spasenja Njegovom silom umesto našom.**

Zato ne treba da se borimo za ono što nam je obećano. To je bila jedna od izrailjskih zabluda. Zaricali su se: „Ići ćemo i borićemo se!“ (5. Mojsijeva 1,41) Međutim, tekst (5. Mojsijeva 3,22) jasno ističe da Bog nikada nije planirao da se bore za zemlju. „Nije bila Božja namera da oni zemlju dobiju ratom, već strogom poslušnošću Njegovim zapovestima.“ (PP 392)

Sećam se kada sam jednom sastavljao bicikl za svog sinčića. Hteo sam da mu ga poklonim za Božić. Bila je to posebna narudžbina. Nigde ni u jednoj radionici nisu pravili takve bicikle. Imao je naročiti upravljač, naročite točkove, naročiti menjač i blatobrane. Morao sam sam da ga sastavim. Radio sam na njemu satima i konačno je na dan Božića u garaži stajao bicikl spreman za vožnju. Sakrio sam se iza nekih stvari i posmatrao. Kada je moj sin došao da vidi svoj novi bicikl, mislite li da je morao da se bori da ga dobije? Ni govora! Bio je to poklon od njegovog tate. Niko ne mora da se bori da bi dobio poklon koji mu je namenjen.

Dozvoli mi da te upitam, prijatelju moj, da li je Bog tebi i meni obećao pobedu Hristovom silom? „A Bogu hvala koji nam dade pobedu.“ (1. Korinćanima 15,57) „Veran je Onaj koji vas dozva, koji će i učiniti.“ (1. Solunjanima 5,24) Danas ima mnogo obeshrabrenih ljudi. To je zato što gledaju u divove. Ne čini to. Ne čini to! „Ali ja mislim da su divovi suviše veliki!“ **Bog kaže:** „Nisu!“

Mi mislimo da treba da gledamo u divove. Neko će citirati: „Jer još do krvi ne dođoste boreći se protiv greha.“ (Jevrejima 12,4) Ali zaboravljamo da je pisac smatrao da se to postiže gledanjem u Boga, približavanjem Isusu.

„Ali“, reći će neko, „imamo devet svezaka punih ukora za greh. Mi treba da se borimo.“

Ne! Jedini razlog što „Bog ukorava svoj narod za njegove grehe je što želi da ga učini poniznim i navede da traži Njegovo lice.“ (R&H, 25. februar 1902) To je sve. Bog nas ne „proganja“ zbog naših problema i naših grešaka da bi nas naveo da sami rešavamo svoje probleme ili da se borimo protiv svojih grešaka. On nas opominje da bismo Ga zamolili da ih **On ukloni.**

Bog nikada nije pokazao divove Izrailjcima da bi ih naterao da se bore protiv njih. Njegov cilj je bio da ih navede da padnu na kolena. Isus Navin je proveo noć na kolenima u šatoru pred bitku u kojoj je Bog pobedio i pustio da padnu gradski zidovi da bi Njegov narod odneo pobedu. Zato kleknimo „u svojim šatorima“ kao što je to učinio Isus Navin. Prihvatimo Pavlove reči „Sve mogu...“ (Filibljanima 4,13) Kako? Ozbiljno se trudeći? Ne. „U Isusu Hristu, koji mi moć daje.“ **Dole kompleks skakavaca!**

„Ali, pogledajte onog brata što sedi u drugom redu! Pre mnogo godina mi je učinio nešto nažao i ja sam obeshrabren!“ Prestanite da gledate u divove! Možda ima i divovskih licemera. Bog vas nikada ne poziva da gledate u njih.

„Ali, ja umirem od strašne bolesti.“ Prestanite da gledate u divove. „Ja sam usamljen. Izgubio sam voljenu osobu.“ „Moja porodica se raspala ... ili se raspada.“

Ne gledajte u divove! Svakako, oni su jači od vas. Jači su od mene. Ali, Bog je jači od svih njih. Zar niste zahvalni što imamo Spasitelja koji je svima nama obećao silu Neba i Zemlje Boga koji i danas može da nagradi veru onih koji su nalik Halevu i Isusu Navinu?